

Hatun Ana ırkçılığın topraklarına değil, insanlığın yüreğine gömüldü

Bugün bu insanlık dışı saldırıyı yapanlar, onları yönlendirenler, koruyanlar işçi ve emekçilerin örgütsüzlüklerinden aldıkları güçle hareket ediyorlar. Bu ülke işçi ve emekçilerininin Hatun Ana şahsında Kürt halkına yapılan bu faşist saldırıya ve ırkçılığın, gericiğin bu denli yükseltilmesine yanıtı ise işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini daha gür hay-

kırmak olmalıdır. İrkçılığın, gericiğin beslendiği sermaye düzeninden hesap sormak için daha çok mücadele edilmelidir. Ve unutulmamalıdır ki er ya da geç, Hatun Ana'ya gömülmek için çok görülen bu topraklarda, işçi sınıfı ve ezilen halkların eşitçe, özgürce ve kardeşlik içinde yaşayabileceği sosyalizm de görülecektir. **s.3**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 36
22 Eylül 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak11.net

BM kürsüsünden nükleer savaş tehdidi...

İşçi sınıfı emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltmelidir!

Gerçek birlik için devrimci ayrıştırma!

Son yıllarda sınıf hareketinin ilerleyişi bir kez daha göstermektedir ki sınıfın kendiliğinden hareketi işçi sınıfına iktidar bakış açısı kazandırmamaktadır.

"Bağımsız Kürdistan" gerilimi

Dört sömürgeci gücün ortak derdi ve sorunu, Kürtlerin ulusal haklarını elde etmesini, kendi kaderini eline almasını engellemektir.

TEOG tek adamın emriyle kaldırıldı!

AKP'nin 16 senelik hükümeti boyunca 5 kez değişiklik yaptığı ortaöğretime geçiş sınavında gelinen yerde 6. kez değişiklik yapılıyor.

"Zor dönemi" aşmak için Habip ve Ümit olunmalı

s.7

Emeğin korunması ve Sovyetler Birliği deneyimi

s.12

BM kürsüsünden nükleer savaş tehdidi...

İşçi sınıfı emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltmelidir!

İnsan soyunun geleceğini tehdit eden nükleer silahların kullanılacağı bir emperyalist paylaşım savaşını ancak dünya işçi sınıfının kararlı mücadelesi durdurabilir. Bolşevikler önderliğinde Ekim Devrimi'ni gerçekleştiren Rusya işçi sınıfı, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı izlenmesi gereken mücadele hattını 100 yıl önce çizmişti. Bu mücadele hattını çağın koşullarına uyarlamak dünya işçileriyle emekçilerinin açabileceği tek çıkış yoludur. Türkiye işçi sınıfının da bu tarihsel sorumluluğun hakkını vermek için devrimci sınıf partisiyle buluşup mücadele etmesi gerekiyor.

Tekelci kapitalizmin/emperyalizmin yapısal sorunlarından biri, iflah olmaz yıkıcı şiddet eğilimidir. Emperyalist çağın egemen olduğu 1900 yılından bu yana yıkıcı savaşların eksik olmaması bu eğilimin dolaysız ürünüdür. 20. yüzyıla iki dünya savaşı sığdıran emperyalist kapitalizm, 21. yüzyıla da savaşlarla giriş yaptı.

ABD ile NATO üyesi suç ortakları, Afganistan'ı işgal ederek yeni bin yılın açılışını yaptılar. 2003'te Irak işgaliyle uzayan savaş zincirine Lübnan, Gürcistan, Libya, Suriye, Yemen, Ukrayna halkaları eklendi. Asya ve Afrika kıtalarında cereyan eden yerel çatışmalar da, bu uğursuz zincirin uzantıları oldu. Tüm bunlar emperyalist sistemin çarklarının savaş olmadan dönemediğini ispatlıyor. Bu olgu, insan soyunun varlığını sağlıklı bir şekilde sürdürebilmesi için kapitalizm belasından kurtulmak dışında bir seçeneğinin olmadığını gösteriyor.

Bu sistemin yıkıcılığı savaşlardan ibaret değil. Zira kapitalizmin başka yapısal hastalıkları da var: Kronik ekonomik krizler, servetin bir tarafta sefaletin öte tarafta birikmesi, işsizlik, gelir dağılımı bozukluğu vb... Sistemin bu yapısal hastalıklarını tedavi etmek adına yüz milyonlarca insanı açlığa mahkum eden dünyanın efendileri, kâr ve hegemonya hırsı uğruna, savaşların yanı sıra küresel ısınmayı da arttırarak, yeni felaketlere davetiye çıkarıyorlar.

Dünyada kronik açlığın olduğu korkunç boyut, Birleşmiş Milletler (BM) tarafından yayınlanan son raporda somut verilerle ortaya kondu. Global açlığın 815 milyon insanı pençesine aldığı ortaya koyan rapor, bu vahim sorunun çatışma bölgeleri ile iklimden kaynaklı sorunların yaşandığı bölgelerde belirgin olduğunu vurguluyor.

Kronik açlığa mahkum olan insan sayısının artışına, dolar milyarderleri sayısındaki artış eşlik ediyor. Gelir dağılımındaki bozukluk, yani servet-sefalet kutuplaşmasının olduğu nokta bu kadar

vahimken, düzenin efendileri yeni savaşların fitilini ateşleme histerisiyle hareket edebiliyor. Arsızca nükleer savaş tehditleri savuranlar, utanmadan demokrasi-den, özgürlükten vb.nden söz ediyorlar. Bunların dillendirdiği demokrasinin anlamı emekçilerin hiçbir engelle karşılaşmadan sömürülmesi iken, özgürlükten kastettikleri ise dünyada istedikleri ülkeyi işgal edip yağmalamaktır.

Hem düzenin efendileri hem medyadaki tetikçileri utanmazlığı öyle bir noktaya vardırıldı ki emperyalist işgale "ülkelere demokrasi götürme", cihatçı katil sürülerinin vahşetine ise "devrim" demeye başladılar. İnsan soyunun akli ve bilinciyle alay eden bu küstah söylem, sistemdeki ahlaki çürümeyi ya da ahlaksızlığın nasıl "olağan" bir hal aldığını göstermektedir.

Kapitalizmin yarattığı tablo bu kadar vahimken toplanan Birleşmiş Milletler 72. Genel Kurulu'nda konuşulanlar, sorunlara tuz biber eken cinsten oldu. Ne kronik açlığa çözüm bulunması ne küresel ısınmanın durdurulması ne yıkıcı savaşlarının sonlandırılması konuşuldu. Gündeme damgasını vuran ABD'nin faşist başkanı Donald Trump'un konuşması, var olan felaketleri çok daha vahim boyutlara taşıyacak nükleer savaş tehlikesinin düşünülenden de yakın olabileceğini gösterdi.

ABD haydutluğuna boyun eğmeyen devletleri sıralayarak tehdit savuran Trump Kuzey Kore, İran, Venezuela, Küba, Suriye ile Hizbullah'ı hedef aldı. ABD başkanlarının bu küstahlığı yeni değil elbet. Ancak Trump'ın tehditlerindeki gözü dönmürlük, emsallerini fersah fersah geride bıraktı.

"ABD'nin büyük bir gücü ve sabrı var ama kendisini ve müttefiklerini savunmaya zorlarsa Kuzey Kore'yi yok etmekten başka çaremiz kalmaz. ABD buna hazır, istekli ve bu kabiliyeti var, ancak umarım buna gerek kalmayacak" ifadelerini kullanan Trump, bu suça ortak olması için BM'nin reforme edilmesi gerektiğini de

vaaz etti. Artık emperyalist şeflerin BM kürsüsünden "bir ülkeyi yok etmeye hazır ve buna istekli" olduklarını ilan ettiği zamanlardayız.

Dünya işçi sınıfıyla komünistler birinci ve ikinci emperyalist paylaşım savaşlarını önlemeye muvaffak olmadılar. Ama Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı, Bolşevik Parti önderliğinde mücadele eden Rusya proletaryasının gerçekleştirdiği Ekim Devrimi'yle son buldu. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı ise, Ekim Devrimi'ni ayakta tutma ve sosyalizmi inşa etme sürecinde şekillenen Sovyet Kızıl Ordu'sunun faşizmi ezmesiyle son buldu.

Ekim Devrimi'nin 100. yıl dönümünde, dünya jandarmalığı sarsılan ABD'nin başkanı, BM kürsüsünden insanlığı nükleer bir savaşla tehdit ederek, Kuzey Kore'yi ortadan kaldırmaya hazır olduğunu ilan ediyor. Böyle bir savaşın dünya işçi sınıfı ve emekçilerine ödeteceği faturanın önceki savaşlarınkinden kat kat ağır olacağından kimse kuşku duymuyor.

İnsan soyunun geleceğini tehdit eden nükleer silahların kullanılacağı bir emperyalist paylaşım savaşını ancak dünya işçi sınıfının kararlı mücadelesi durdurabilir. Bolşevikler önderliğinde Ekim Devrimi'ni gerçekleştiren Rusya işçi sınıfı, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı izlenmesi gereken mücadele hattını 100 yıl önce çizmişti. Bu mücadele hattını çağın koşullarına uyarlamak dünya işçileriyle emekçilerinin açabileceği tek çıkış yoludur. Türkiye işçi sınıfının da bu tarihsel sorumluluğun hakkını vermek için devrimci sınıf partisiyle buluşup mücadele etmesi gerekiyor.

Sistem devasa sorunlar yaratırken, kapitalistlere ve din bezirganlığı yapan iktidarlarına karşı mücadelenin kapsamı da genişlemelidir. Artık ekonomik-sosyal haklar için mücadele "liraya kuruş eklemek" sınırlarını yıkmalı savaşa, saldırganlığa ve sınıfı parçalamak isteyen gerici cereyanlara karşı net duruş sergileyen bir niteliğe kavuşturulmalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/36 * 22 Eylül 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak11.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Hatun Ana ırkçılığın topraklarına değil, insanlığın yüreğine gömüldü

HDP'nin tutuklu Eş Genel Başkan Yardımcısı Aysel Tuğluk'un annesi Hatun Tuğluk'un Ankara'da Gölbaşı İncek mezarlığındaki cenaze törenine yapılan ırkçı-faşist saldırının yankıları devam ediyor.

Dinsel gericiliği milliyetçilikle birleştirip "Burada şehit cenazesi var, buraya terörist cenazesi gömdürmeyiz. Burası Ermeni mezarlığı değil", "Buraya Kürt'ü, Alevi'yi, Ermeni'yi gömdürtmeyiz! Gömerseniz de çıkartır parçalarız!" gibi sloganlar atan faşist güruh sermaye devletinin izni ve desteğiyle bir "gösteri" yaptı. Çoğu zaman böylesi güruhlar, "milli" duygularının hassasiyetiyle davranan "duyarlı vatandaşlar" sayılıp açıktan sahiplenilmekteydi. Bu sefer bu "duyarlı vatandaşlar" işi abartıp, akıl almaz bir vahşilikle mezarı açmaktan, defnedilen Hatun Ana'yı parçalamaktan bahsediyordu. Öylesine çığırından çıkmış bir histeriyle hareket eden saldırganlar, ancak aile tarafından mezar Dersim'e götürülmek üzere çıkarılınca, polisin boş mezarı göstermesiyle ikna olarak "yatışabildi." Saldırganların mezara yönelik saldırılarını, defin işlemi gerçekleştiren aileye ve yakınlarına taş atmalarını, mezarın üzerine çıkarak Hatun Ana'yı parçalama tehditlerini polisin sadece seyrettiğini, hatta saldırganlara isimleriyle hitap ettiklerini de eklemek gerekir.

Bu ırkçı saldırının korkunç vahşi boyutu tepki almaya başlayınca hükümet genel geçer bir "dinimizde, medeniyetimizde böyle bir şey yoktur" minvalinde açıklamalar yaptı. Tepkileri dindirmek adına da saldırganlar hakkında gözaltı işlemi yapıldı. Burada tutuklanan üç saldırganın birinin karakoldayken İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ile hatıra fotoğrafı çektiği ortaya çıktı. Saldırıcıyı AKP'ye karşı bir algı operasyonu ve provokasyonu olarak göstermeye çalışan yandaş medya haliyle bu saldırgan Murat Alp'in AKP Gölcük Teşkilatı üyesi ve Bakan Soylu dışında Bilal Erdoğan, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Jülide Sarıeroğlu ve AKP Ankara Milletvekili Ahmet Gündoğdu ile de fotoğraf çeken, has bir AKP'li olduğunu görmezden geldi. Fotoğrafla bu işin içindeki rolü ifşa olan Süleyman Soylu'yu aklamak için HDP'yi sorumlu göstermeye vardırıran yazılar yazıldı.

Bu vahşi ırkçı saldırı ve sonrasında yaşananlar bu topraklarda yaşayan halkların hafızasında başka yaşanmışlıkları çağırıyordu. Zira bu ülke toprakları pek çok katliam gördü, pek çok insanlık dışı olaya şahit oldu. "Sivas'ın, Maraş'ın, 6-7 Eylül'ün, Dersim'in, Şeyh Said kıyamının,

Bu ülke işçi ve emekçilerinin Hatun Ana şahsında Kürt halkına yapılan bu faşist saldırıya ve ırkçılığın, gericiliğin bu denli yükseltilmesine yanıtı işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini daha gür haykırmak olmalıdır. ırkçılığın, gericiliğin beslendiği sermaye düzeninden hesap sormak için daha çok mücadele edilmelidir.

1915'in tezahürüydü" diye yaşanan saldırıyı özetledi HDP'liler.

Salırganla çekilen fotoğraf da Hrant Dink'in katili Ogün Samast'la fotoğraf çektiren devlet görevlilerini hatırlattı.

Cenazeye yapılan saygısızlık da yabancı değildi bu ülkenin ezilen halkları için. Sur'da, Cizre'de, Nusaybin'de cenazelerin kiminin yakılmış kiminse parçalanmış halde bulunması ve çoğu cenazenin ailelere verilmemesi hatırlandı. Taybet İnan'ın cenazesinin sokak ortasında bırakılarak öldürülmesinden 23 gün sonra toprağa verildiği ve 11 çocuğu dahil olmak üzere ailesinden kimsenin cenazeye katılmasına izin verilmediği hatırlandı. Ekin Wan'ın işkence edilmiş bedeninin çıplak fotoğraflarının yayınlanması hatırlandı. Hacı Lokman Birlik'in cesedinin zırlı bir aracın arkasına bağlanıp sokaklarda gezdirildiği hatırlandı. Evinde kurşun isabet etmesiyle öldürülen 10 yaşındaki Cemile Çağırğa'nın sokağa çıkma yasağı olduğu için cesedinin üç gün derin dondurucuda saklandığı hatırlandı. IŞİD'e karşı savaşta ölen Aziz Güler ve Eylem Atas'ın cenazelerinin Türkiye sınırında ailelerine verilmeyerek haftalarca bekletildiği hatırlandı. Dersim dağlarında yaşamını yitiren oğlunun cenazesini alabilmek için açlık grevi yapan

70 yaşındaki Kemal Gün hatırlandı.

"En azından mezarının yerini bileyim" diye yıllardır kayıplarını arayan aileler hatırlandı. Mezarlarına saldırılar düzenlenen, mermerleri kırılan, bombalanan, Ulucanlar Katliamı'nda olduğu gibi ölü bedenlerine işkenceler edilen devrimciler hatırlandı.

Tüm bunların üzerinden "Ölüye saygı medeniyet unsurlarımızın temellerinden biridir" diyen cumhurbaşkanlığı sözcüsünün, Diyanet yetkilisinin ve hükümet sözcülerinin tarihsel ikiyüzlülükleri unutulmamak üzere not edildi.

YARGI SÜRECİ DE BİLİNDİK OLACAK

İrkçı saldırıyı Ankara Valiliği "sataşma" diye niteleyerek, İçişleri Bakanı da "3-5 kendini bilmez işi" olarak değerlendirecek yargı sürecinin nasıl işletileceğini de göstermiş oldular. Saldırı savcılık tarafından "organize" bulunmayarak, saldırganlar hakkında da sadece 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefetten soruşturma açıldı. Oluşan tepkileri dindirmek adına da göstermelik olduğu belli olacak şekilde 3 kişiye de tutuklama verildi.

Bu ırkçı-faşist saldırı, dinci-gerici iktidarın ve de dayandığı kesimlerin hiçbir insani değerle alakalarının olmadığını

gösteren yeni bir örnek oldu. Kürt'ün, Alevi'nin, Ermeni'nin dirisine yaşam hakkı tanımayan dinci-gerici iktidarın, ölüye de gömülme hakkı vermediği bir kez daha görüldü. En çok dinden-imandan bahsedenlerin kendi inandıklarını dahi hiçe sayarak ne denli vahşileşebileceklerinin denemesi yapıldı. Yaşamak ve çalışmak için gittikleri illerde Kürtleri linç etmek için, "ülkeyi böldürtmeyeceğiz" histerisiyle kışkırtılarak ortaya salınan güruhların, Kürtlere gömülecek mezar yeri dahi vermeyecek denli insanlıktan çıkabilme potansiyelleri anlaşıldı.

Bugün bu insanlık dışı saldırı yapanlar, onları yönlendirenler, koruyanlar işçi ve emekçilerin örgütsüzlüklerinden aldıkları güçle hareket ediyorlar. Bu ülke işçi ve emekçilerinin Hatun Ana şahsında Kürt halkına yapılan bu faşist saldırıya ve ırkçılığın, gericiliğin bu denli yükseltilmesine yanıtı ise işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini daha gür haykırmak olmalıdır. ırkçılığın, gericiliğin beslendiği sermaye düzeninden hesap sormak için daha çok mücadele edilmelidir. Ve unutulmamalıdır ki er ya da geç, Hatun Ana'ya gömülmek için çok görülen bu topraklarda, işçi sınıfı ve ezilen halkların eşitçe, özgürce ve kardeşlik içinde yaşayabileceği sosyalizm de görülecektir.

Erdoğan ne yaptıysa tersini söylüyor

ABD'nin New York kentinde yapılan Birleşmiş Milletler (BM) 72. Genel Kurulu'nda konuşan Türk sermaye devleti şefi Erdoğan, bir dizi başlık üzerinden demagoji yürüttü. Dünyada devam eden savaşlar, mülteciler, Katar krizi gibi konularda konuşan Erdoğan, bir kez daha mağdur edebiyatı yaptı. Bölgenin en gerici devletlerinden olan Türk sermaye devletinin şefi, buna rağmen işi "Dünyada herkes için barış ve insanca yaşama idealleri"nden dem vurmaya kadar vardırı.

"İŞİD'LE EN ÇOK TÜRKİYE MÜCADELE ETTİ"

Türkiye'nin 3,2 milyon göçmene ev sahipliği yaptığını söyleyen Erdoğan, göçmenlerin yükünün yalnız Türkiye'nin üstünde kaldığından, Avrupa Birliği'nden sözü alınan 6 milyar avrodan sadece 820 milyon avro gönderildiğinden yakındı. Buna rağmen göçmenlerin ihtiyaçlarını "Türkiye'yi ziyaret eden herkesin takdirini kazanan bir standartta" karşıladıklarını iddia etti. "Suriye'de siviller ve günahsız yavrularla birlikte bir medeniyet de yok ediliyor" diyen Erdoğan, İŞİD'e TIR'larla silah gönderdiklerine, sınırı onlar için yol geçen hanına çevirdiklerine değinmedi. "Kobanê düştü düşecek" sözleri akıllarda olan Erdoğan, İŞİD'le en çok mücadele eden ülkenin Türkiye olduğunu iddia etmeye kadar ileri gitti. Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ne bağımsızlık referandumunu iptal etme çağrısı da yaparken, "Irak'ın toprak bütünlüğü'nün bozulmasının çatışmaları başlatacağını, "IKBY'yi elindeki imkanlardan edecek bir sürecin" başlayacağını söyledi. Efendisi olan em-

Erdoğan, bir kez daha mağdur edebiyatı yaptı. Bölgenin en gerici devletlerinden olan Türk sermaye devletinin şefi, buna rağmen işi "Dünyada herkes için barış ve insanca yaşama idealleri"nden dem vurmaya kadar vardırı.

peryalistlerin harabeye çevirdiği Libya, Yemen gibi ülkelere de "değinmeden geçemeyen" Erdoğan, Myanmar sorununa dair sözleriyle de bu konuyu istismar etmeyi sürdürdü. "Katar halkının iyiliği" için, bu ülkeye uygulanan ablukanın da kaldırılmasını istedi.

İSRAİL'E DESTEK, İRKÇILIĞA KARŞI "ÇAĞRI"

"Doğu Akdeniz'de son yıllarda keşfedilen doğal kaynakların bölgenin barışına, istikrarına ve refahına hizmet etmesi için elimizden geleni yapıyoruz" diyen

Erdoğan, Filistin sorununda da ikiyüzlülüğünü gösterdi. "Filistinli kardeşleri"ni savunduğunu iddia ederken, "keşfedilen doğal kaynakların" İsrail işgal devletini güçlendirecek şekilde Avrupa'ya taşınması işini İsrail'le birlikte hayata geçirmek üzere adımlar attıklarına değinmedi. Buna rağmen, her türlü ilişkileri sürdürdüğü, "normalleşme" sürecine girdikleri İsrail'den, yasa dışı yerleşim faaliyetlerini durdurmasını da istedi. Nükleer silahların dünya için tehdit oluşturduğundan dem vurdu, yabancı düşmanlığı, ırkçılık gibi sorunlara karşı da sözde "kararlı mücadele çağrısı" yaptı.

TSK GÜNEY KÜRDİSTAN'DA KÖYLERİ BOMBALADI: 10 KİŞİ KATLEDİLDİ

Türk sermaye devleti, "terör" demagojisi eşliğinde yürüttüğü, Kürt halkını hedef alan kirli savaşını sürdürüyor.

19 Eylül'de Güney Kürdistan'da gerçekleştirdiği hava saldırılarında köyleri hedef alan sermaye devleti 10 kişiyi katletti.

TSK'nın Amediyê kentine bağlı Şeladizê kasabası ile Avaşin bölgesine düzenlediği hava saldırılarında katledilenlerin sayısı 10'a çıktı.

Türk sermaye devletinin savaş uçakları tarafından yapılan bombardımanda Sarke köyünden Faxir Tahir, Deraluk kasabasından Şaban Said Dohuki ve Site köyünden İsmet Temer Said hayatını kaybetti.

Cenazeleri almak için bölgeye giden Şeladizeliler, kayıp olduğu belirtilen 3 kişinin daha cenazesini buldu. 3 kişinin kimlik bilgilerine henüz ulaşamadı.

Rekan ve Nerwe köylerinde bağlarından dönerken bombardıman sonucunda yaşamını yitiren 4 kişinin, Sida köyünden Ali Mistafa ile Ciger Mistafa kardeşler ile Sedat Sitki ve Kerya Dera köyünden Hakim Said olduğu kaydedildi.

İmam hatip liselilere şartsız nakil hakkı

2013 yılında yayımlanan Ortaöğretim Kurumları Yönetmeliği'nde yeniden değişikliğe giden Milli Eğitim Bakanlığı (MEB), liseye sınavsız geçiş sistemini herkesten önce açık öğretim imam hatip lisesine giden öğrencilere hak gördü. Bakanlık 4 yıl önce yayımlanan yönetmelikten ilk olarak Mart 2017'de herhangi bir puan kullanmaksızın nakil ve geçişler bölümünde yer alan "Okulların kendi türleri arasında her sınıf seviyesinde" şartını kaldırdı. Yeni yönetmelik

kapsamında açık öğretim imam hatip lisesinde öğrenim gören öğrencilerden nakil ve geçiş yapabilecek durumda olanların TEOG puanı gerekmesiz Anadolu liselerine geçişi sağlandı.

MEB, 2013 yönetmeliğinde nakil ve geçişler için ders şartı olarak yer alan "Öğrencilerin kredisini aldıkları dersler ile okulların sınıflar bazında haftalık ders çizelgesinde yer alan dersleri karşılaştırılarak eşleştirilir" ifadelerine de yeni değişikliklerde yer vermedi.

MEB'den bir anti-bilimsel içerik daha

Üst üste yapılan değişiklikler ile halihazırda bilimsellikten uzak olan eğitim sistemi AKP eliyle gericileştiriliyor. Yeni müfredata uygun hazırlanan kitaplarda ortaya çıkan anti-bilimsel, gerici ifadeler ise her geçen gün bir yenisi ekleniyor.

Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu tarafından 21 Haziran 2017 tarihinde eğitim

aracı olarak kabul edilen ve 1 milyon 552 bin 751 adet basılan İlkokul Türkçe-1 Ders Kitabı'nın Uzay ünitesinde yanlış bilgiler olduğu ortaya çıktı. Söz konusu ders kitabının Uzay ünitesinde Kutup Yıldızı'nın en parlak ve güneşin ise en büyük yıldız olduğu yazıyor. Kuyruklu Yıldız ise "Arkaalarında ışıklı bir kuyruk bulunan yıldızlara 'kuyruklu yıldız' denir" şeklinde tanımlanıyor.

AKP'nin Nuriye ve Semih korkusu

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın 14 Eylül'de görülen mahkeme süreci sermaye devletinin iki direnişçi şahsında direnme iradesinden duyduğu korkuyu gözler önüne serdi. Açlık grevlerinin 190. gününde olan direnişçiler "personel yetersizliği" ve "kaçma şüphesi" gibi bahanelerle mahkemeye getirilmediler. Ve kendi iradeleriyle mahkemeye gelmişlercesine mahkeme heyeti "savunma yapmadıkları" için tutukluluk hallerinin devamına karar verdi. Mahkeme salonunun içinde süren bu terörü dışarıda Nuriye ve Semih'in sesini yükseltmek isteyenlere karşı estirilen polis terörü ta-

mamladı. Sermaye devleti, aczini ve korkusunu böylece boylu boyunca sergiledi.

OHAL koşullarında direnmenin meşruluğunu gösteren Nuriye'ye tahammül edilemeyerek her gün üst üste gözaltı saldırısına başvurulmuştu. Baskılarla dize getirilmek istenen direniş açlık grevi evresine girip kamuoyu nezdinde desteklendiği aşamada ise AKP iktidarının korkuları depreşti. Tekil bir direnişin uykuları kaçırmasının sebebi de işte bu sahiplenme ve büyüyen destek oldu.

Bu aşamadan sonra direnişçilere ve direnişin kendisine yönelik çeşitli saldı-

rılar devreye sokuldu. Direnişçiler hiçbir somut delil olmaksızın "Yeni Tekel ve Gezi" yaratmaya teşebbüs etme suçlamasıyla tutuklandı. Devletin her kademesi yargısız infazda bulunarak direnişçileri "terörist" ilan etti. İçişleri Bakanlığı, karalama kampanyasını broşür çıkarmaya dek vardırdı. Direnişçiler tutuldukları hapisanelerde işkence gördüler, tecrit edildiler. Dışarıda direnişçilerin adlarının anılması dahi yasaklandı. Destek eylemleri polis terörünün hedefi haline geldi. Bu eylemlerde gerçekleşen polis işkencesiyle toplum üzerinde baskı ve korku yaratılmaya çalışıldı vb. Geline yerde ise tutukladıkları iki direnişçinin savunma yapmasından dahi çekindiler ve haksız hukuksuz uygulamalarına devam etme yolunu tuttular.

KORKULARI BOŞUNA DEĞİL

Açlık ve sefalet, kadın cinayetleri, iş

cinayetleri, geleceksizlik, yolsuzluk, içerde ve dışarıda sürdürülen kirli savaş politikaları, baskı ve zorun yaygınlaşması vb. olgular işçi ve emekçilerde AKP hükümetine ve doğrudan sermaye devletine yönelik öfkeyi biriktirdi, biriktirmeye devam ediyor. Ve elbette sermaye devleti kapitalist sistemin iki yüz yıllık tarihinden de çok iyi biliyor ki toplumsal kalkışmalar biriken öfkenin küçük kıvılcımlarla alevlenmesi ile başlar. Bu tarihsel dersi AKP iktidarı kendi deneyimi ile Tekel'de ve ardından ise Haziran Direnişi'nde sabitledi. Son olarak Haziran Direnişi ile koltuğu iyiden iyiye sarsılan AKP iktidarı, o günden bugüne koltuğunu sağlama almak için daha da pervasızlaştı. Cemaatle olan kavgadan galip çıksa da yakın olan sonunu engellemek için bugün beyhude bir çaba içinde debeleniyor. OHAL koşullarını arkasına alarak hayata geçirdiği uygulamalar ile kendisine dikensiz gül bahçesi yaratmanın zeminlerini döşüyor.

Nuriye ve Semih şahsında yükselen hareketin önüne geçmek de bu minvalde AKP iktidarının, sermaye düzeni açısından var olma koşulu olduğu kadar kendi koltuğunu korumanın da şartlarındadır. Hiçbir hak ve hukuk tanımadan son derece keyfi ve sınırsız bir azgınlıkla gerçekleştirdiği tüm saldırılar bu ikili amaca hizmet etmektedir. Bu açıdan korkuları boşuna değildir ve temelinde sömürü sisteminin bekası ile AKP'nin iktidar hırsı vardır.

KORKUNUN ECELE FAYDASI YOK

AKP iktidarının sınıf savaşımından ibaret olan tarihten kendi sınıfının bekası için çıkardığı dersler olduğu kadar işçi sınıfının da derslerle dolu büyük bir deneyimi var. İşçi ve emekçiler de çok iyi biliyor ki hiçbir zalim kendi iradesi ile devrilip gitmemiş, zalimlerin ipini her zaman işçi ve emekçilerin haklı kavgaları çekmiştir. AKP iktidarının da sonu işçi ve emekçilerin mücadelesi ile gelecektir. Korkunun ecele faydası yoktur. AKP iktidarı zulmünü arttırdıkça sonunu hızlandırmaktadır yalnızca. Nuriye ve Semih'in şahsında bu onurlu mücadelenin evrileceği sonuçtan bağımsız olarak AKP iktidarının ayağının altındaki zemini aşınmış, sermaye devletinin ikiye bölünmüş karakteri gözler önüne serilmiştir.

Güzel Ana yaşamını yitirdi

Devrimci kamuoyu tarafından Güzel Ana olarak anılan, Cumartesi Annesi Güzel Şahin, 20 Eylül günü yaşamını yitirdi.

Güzel Ana, 19 Eylül günü katıldığı cenaze töreninde beyin kanaması geçirmesi nedeniyle Taksim İlyardım Hastanesi'ne kaldırılmış, yoğun bakım ünitesinde tedavi altına alınmıştı.

Güzel Ana, ilerleyen yaşına rağmen yıllardır Cumartesi Anneleri'nin eyleminin yanı sıra birçok eylemde yer alıyordu.

**Güzel Anamız
ölümsüzler
burcuna çekildi!**

Güzel Ana öldü demeye dilim varmıyor. Anamız ölmedi, ölümsüzler burcuna çekildi. Ölümsüzler burcunda bayrak oldu, hiç ama hiç sönmeyecek ışık oldu!

Daha bu ayın başında Didar Abla'nın mezarlıktaki anmasında "Ben deneyimsizdim. Her şeyi mücadelede öğrendim. Şimdi çocuklarımla elinde bayrak oldum" demişti Güzel Ana. Bugün somut olarak bayrak oldu. Ne mutlu bana ki, onun mücadelede bayrak olduğu binlerce çocuğundan biriyim!

Güzel Ana'nın yaşını tam olarak bilmiyorum. Ama gepgenç, kocaman bir ana yüreğine sahip olduğunu çok net biliyorum. Yaşına rağmen

gepgenç yüreğiyle ölüm bir yana, hastalık bile konduramazdım Güzel Anamıza. Ama ölümsüzleşti! Diyarbakır zindanı direnişçilerinden Serdar Can'ı ölümsüzlüğe uğurlarken beyin kanaması geçirdi. Ölümsüzler burcuna çekilmeden öncesinde bile çocuklarının birini ölümsüzlüğe uğurluyordu.

Mücadeleyle dolu, zalimin önünde baş eğmeyen Güzel Anamız yine aynı dimdik ve gepgenç duruşuyla ölümsüzler burcundan hepimizi selamlıyor. Mücadele yüklü selamını aldık Güzel Ana. İnan ki bu selamı devrimle taçlandıracağız!

BİNLERCE DEVRİMCİ ÇOCUĞUNDAN BİRİ

Ulucanlar ve hapishane katliamları üzerine...

Ulucanlar zindanı 1999'un 26 Eylül şafağında devrimci direniş geleneğinin sonraki kuşaklara nasıl armağan edildiğine tanıklık etmiştir. 10 tutsak vahşice katledilmiş, başta hapishane hamamı olmak üzere tutsakların saldırıya uğradığı her yer kan gölüne dönmüştür. Ancak bu kan denizinin ufkunda yeniden kızıl bir güneş doğmuştur.

Ulucanlar Direnişi'nin 18 yılına yine hapishanelere yönelik baskıların arttığı, devletin teslim alma saldırılarının yoğunlaştığı bir dönemde giriyoruz. Kuşkusuz kurulu düzen için zindanlar daha en baştan işkence ve katliam merkezleri olageldi. 26 Eylül 1999 günü ise bu katliam kesitinin tarihte eşine az rastlanır bir örneği yaşandı.

İçeridekileri teslim almadan dışarısının teslim alınamayacağını 12 Eylül askeri faşist darbesi ile daha açıktan gören sermaye devleti, sonraki yıllarda da kendisine dikensiz gül bahçesi yaratmak için hapishaneleri hedefinden hiç çıkarmadı. Toplumsal eşitsizliklerin ve adaletsizliklerin kaynağı olan kapitalist sisteme ve onun uygulamalarına karşı verilen mücadeleye doğaldır ki devrimciler şahsında somutlandı. Sömürü düzeninin sorunsuz bir şekilde sürmesi işte bu direniş odaklarının dağıtılması, teslim alınması, tasfiye edilmesi ile mümkündü. Dışarıda bin bir baskı ve katliamla bu amaca ulaşmak isteyenler, imha edemediklerini, öldüremediklerini zindanlara atarak teslim alma yolunu seçtiler. 12 Eylül zindanları ile bunu başaramayanlar, on milyonlarca insana "tek tip" elbise giydirerek, teslim alınmış, iradeleri kırılmış bir toplum yaratmak için her yolu denemekten geri durmadılar.

İşkencehanelere çevrilen zindanlarda kurulan idam sehpalarını yeniden açılmak istenen tabutluklar, sonrasında Buca, Ümraniye, Diyarbakır katliamları izledi. Tüm bu süreçler boyunca bu katliamlar destansı direnişlerle, açlık grevleri ve ölüm oruçlarıyla karşılandı. Zindanlar, tarihin kanla yazıldığı direniş abi-

deleri haline geldi. Bir emperyalist proje olan F tipi hapishaneler işte bu abideleri tamamıyla yıkmak, zulme ve sömürüye karşı yaratılmış olan bu toplumsal hafızayı insanlığın bilincinden tümüyle silmek için devreye sokuldu.

Ancak sermaye sınıfının sözcüleri de devrimci iradenin teslim alınamayacağını yaşanmış örneklerin tecrübesinden çok iyi biliyorlardı. Tarihin bu eşliğinde, zindanlara yönelik baskı ve katliam örnekleriyle kıyaslanamaz bir şiddette olacaktı. Çünkü zindanlar sadece direniş merkezleri olduğu için değil; toplumsal paylaşımın en üst düzeyde yaşandığı, bir sosyal gerçek olan zenginlik ve fakirliğin var olanın eşitçe paylaşımı sayesinde ortadan kalktığı, eldeki imkânların bu adil bölüşümü sayesinde mahpusların eşit koşullarda "komün" yaşadığı bir mekân haline gelmişti. Bu örnek, hapishanelerde başka nedenlerle yatan adli tutsakları bile fazlasıyla cezbediyor, devrimci tutsaklara yönelik hayranlığı arttırıyordu. Egemenler zindanlar için "kurtarılmış" yerler diyordu, çünkü hapishaneler kapitalist sömürünün, çürümenin, yozlaşmanın, bencilliğin hüküm süremediği başka bir ülke haline gelmişti. Hapishanelerdeki yaşam örgütlenmeleri, özlemi duyulan o güzel geleceğin küçük birer nüvesiydi aynı zamanda.

Tüm bu gerçekler sermaye sınıfının, onun devletinin ve yöneticilerinin kinini, tahammülsüzlüğünü arttırıyor, yaklaşan katliamların nasıl dehşetli olacağını

işaretini veriyordu. Oysa devrimci ve komünist tutsaklar bu dehşetli günlere daha en baştan hazırlıklıydı. Şafakla karşılanan darağaçlarında idam sehpalarına vurulan tekmeler, o son haykırışlar, bedenlerini açlığa yatıranların direnişleri, Eylül zindanlarının faşist gardiyanlarına, işkencecilerine karşı gösterilen direniş, yaklaşan saldırılara karşı gerçekleştirilecek direnişin de aynı ölçüde ihtisamlı olacağını işaretliydi.

Ulucanlar zindanı da 1999'un 26 Eylül şafağında bu devrimci direniş geleneğinin sonraki kuşaklara nasıl armağan edildiğine tanıklık etmiştir. 10 tutsak vahşice katledilmiş, başta hapishane hamamı olmak üzere tutsakların saldırıya uğradığı her yer kan gölüne dönmüştür. Ancak bu kan denizinin ufkunda yeniden kızıl bir güneş doğmuştur. Akıl almaz işkenceler bu direniş geleneğini kırmak şöyle dursun, aksine daha bir bilemiştir.

İnsanları öldürecek silahları ellerinde tutanlar, hapishaneleri yıkıp yeniden yapabilecek imkanlara sahip olduklarını

Burdur'da gösterdikleri gibi, 19-22 Aralık "Hayata Dönüş" Katliamı'nda da göstermişlerdir. F tipi hapishanelere karşı gösterilen direniş, ölüm oruçları ve 19-22 Aralık katliamları devlet aygıtını elinde bulunduranların aslında gerçekte kim olduğunu ve neye hizmet ettiklerini göstermiştir. Düzenin çeşitli partilere bölünmüş sözcüleri ve hükümetleri değişse de kapitalist sistemin çıkarlarını korumak hepsinin en temel görevidir. Fethullah Gülen vesilesiyle "F" harfine bu kadar alerji olunduğu iddia edilen bir dönemde F tipi hapishanelerin hâlâ işkence ve zulüm merkezi olarak varlığını sürdürmesi bir başka ironidir. Çünkü bu proje tümünün sınıf çıkarlarına hizmet etmek için hayata geçirilmiştir.

İçinde bulunduğumuz süreçte devrimci, yurtsever, komünist tutsaklara tek tip elbiseyi giydirebileceklerini sananlar, tutsakları hasta ederek katledenler, tedavi imkânı sağlamayanlar tarihin gerçekleriyle de yeniden yüzleşeceklerdir.

“Zor dönemi” aşmak için Habip ve Ümit olunmalı

Habip ve Ümit yoldaşların devrimci kimlikleri mücadelelerinin öznesi ve özne olmanın dolaysız sonucu olarak inisiyatifli olmaları üzerinde şekillenmiştir. Habip ve Ümit olmanın esası buna dayanır. Bugün OHAL ve KHK'larla hüküm süren sermaye devletine karşı “İsyanın sınırı yaratıcılığın sonu yoktur” demeli ve bu sözü ete kemiğe büründürmeliyiz.

“Zor dönem devrimcisi” ifadesi tek başına sermaye devletinin fiziki saldırılarına karşı direnmek olarak daraltılmamalı. Fiziki saldırıların yanı sıra moral saldırılara karşı da devrimci iradeyi sarsılmadan dik tutmaktır “zor dönem” devrimcisi olmak. Bu konuda ölümsüzleşen yoldaşlarımızın tümü örneklerdir. Ama özellikle Ulucanlar Direnişi’nde ölümsüzleşen Habip ve Ümit yoldaşlar devrimci yaşamları süresince eşsiz iki örneklerdir.

Ümit ve Habip yoldaşlar parti öncesi EKİM hareketi saflarında mücadeleye başladılar. 12 Eylül darbesinin moral çöküntüsü hâlâ sürerken, dünyada “sosyalist” etiketli revizyonizmin ‘89’da çöküşü Türkiye üzerinde devrimci moral değerlerin dibe vurmasına yol açtı. Böylesi “zor bir dönemde” Habip ve Ümit yoldaşlar devrim için bedel ödemekte tereddüt etmeden devrimci iradeyi sadece korumadılar, güçlendirdiler de. Ulucanlar Direnişi’nde ölümsüzleşen, güçlenen devrimci iradedir.

YİNE BİR “ZOR DÖNEM” İÇERİSİNDEYİZ

Sermaye devletinin bugünkü temsilcisi AKP iktidarının OHAL ve beraberinde KHK’larla örülü baskısı ve “keyfi” yönetimi hüküm sürüyor. OHAL’den 1 yıl önce içeride başlatılan insanlık dışı kirli savaş, dışarıda dahil olmak istedikleri ama

oyun dışı bırakıldıkları Suriye savaşı AKP iktidarı temsilciliğinde sermaye devletini darbe koşullarından farksız faşist dikta yönetimine geçirdi. Bu yanı sıra 12 Eylül sonrası süreçten farksız bir süreç yaşanıyor.

Türkiye devrimci hareketi ise 12 Eylül’de başladığı tasfiyecilik macerasını neredeyse tamamlama aşamasında. Toplamda, söylemde bile “devrim” yerine “demokrasi” ikame edilmiş durumda. Hala devrim savunusu yapanlar da “demokrasi” mücadelesi veriyor. Dahası demokrasi mücadelesinde CHP’nin yedeğine düşebiliyorlar. CHP’nin “Adalet Yürüyüşü” bunu çok net gösterdi.

Bugün için devrimci moral bir çöküntü yok, ama potansiyel olarak bir eşige dayanıldığı ortada. Bu eşige devrimci iradeyle aşmak için mutlaka ama mutlaka Habip ve Ümit olunmalı. Tek başına düşünsel olarak değil, pratikte de...

“PARTİMİZİN DÜŞÜNEN ÖNDERLERİ SAVAŞAN NEFERLERİ”YDİLER

“Bu yoldaşlar partimizin iki eski üyesi ve partimizin iki önemli yöneticisi. Tuna yoldaş ile ilgili olarak partimizin açıklamasında yapılmış bir tanım vardır, çok anlamlıdır; ‘Partinin düşünen önderi savaşan neferi!’ Önder ve nefer! Burada da derin bir diyalektik var. İnsan ya önderdir ya da nefer, kimse böyle demeye cesaret

etmese de bu çoğu durumda böyle yaşanır. Ama hem önder hem nefer olmak, bizim bu yoldaşlarımızın en belirgin özelliği.” (Zor dönem devrimcileri Habip ve Ümit, Eksen Yayıncılık)

Aynı kitapta bir başka ara başlık şöyle: “Partinin maddi ve manevi değerleri konusunda aşırı hassasiyet.” Bu ara başlıkta, “Ümit de tasfiyecilik döneminde saflarımızda olan bir yoldaş. İstanbul EĞK’da idi, onun da çok net ve tok bir tavır vardı. EĞK bir bütün olarak net bir tutum aldı. Aynı şeyi her iki yoldaş açık alan provokasyonu sırasında da gösterdiler. Ümit yoldaş zaten bu insanları erken bir zamandan itibaren samimiyetsiz ve güvenilmez buluyordu. Habip’in bu aynı konuda ne yazdığı ise Ekim’de yayınlandı, böyleleri yaptıklarının hesabını vermezlerse derhal kurşunlanmalı diyecek kadar açık ve tok bir tavır içinde idi.”

Yoldaşlar bu net ve tok tavır takındıklarında ölümsüzleştikleri zamanki teorik-politik birikime sahip değillerdi. Ümit 20 yaşlarında genç bir komünist, Habip deyim yerindeyse henüz birikimin ilk basamaklarında idi. Tasfiyeciliğe karşı net ve tok tutumları, devrimci yaşamlarının nesnesi değil, öznesi olmalarından kaynaklıydı. Bu yüzden kaldığı Ulucanlar hapishanesinde kimse, okuma yazmayı yeni söken Habip yoldaşın ilkokul mezunu olduğuna inanmıyordu. Bu yüzden Ümit yoldaş tereddüt etmeden

sınıf intiharı gerçekleştiren ve “tereddüt etmeden ölümü kucaklayacağı” partinin en genç Merkez Komite üyesi olmuştu. Ulucanlar’da söylediği gibi ölümü tereddüt etmeden kucakladı.

Habip ve Ümit olmak en temelde mücadelenin nesnesi değil, öznesi olmakla mümkün. Örgütsel disiplin içinde inisiyatifli olmakla mümkün.

Mücadelenin öznesi olmak Habip yoldaşın kendini teorik olarak kısa sürede geliştirmesinin zemini oldu. Aynı zamanda şubede ve mahkemede devrimin sarsılmaz bir neferi olarak durmasının iskeletini oluşturdu. Benzeri bir durum Ümit yoldaş için de geçerli. Her iki yoldaş partinin düşünen önderleri, savaşan neferleri oldular.

“İSYANIN SINIRI YARATICILIĞIN SONU YOKTUR”

Ümit yoldaş Yıldız Teknik Üniversitesi yemekhanesinin üstüne yazmıştı, “İsyanın sınırı yaratıcılığın sonu yoktur” diye. Bu slogan yazıldığı yerden yıllarca silinemedi. Sloganda söylenenle, yazıldığı yer birebir örtüşüyordu. Ümit yoldaşın yaptığı bir tür “gençlik fantezisi” değil, devrimci iradenin “zor dönemde” bile yaratıcı bir şekilde ortaya serilmesi idi. Toplamda devrimci moral değerler dibe vurmuşken, Ümit yoldaştaki devrimci moralin dışavurumuydu bu yazı ve yazıyı görenlere moral oldu. Ümit yoldaşın yaptığı, mücadelenin öznesi olan inisiyatifli bir devrimcinin pratiğiydi.

Habip yoldaşın Kemalpaşa hapishanesinden firarı da aynı niteliktedir. Yasal olarak tahliyesine 8-9 ay kalmışken firar etmek hem inisiyatifin hem de davaya adanmışlığın göstergesidir.

Habip ve Ümit yoldaşların devrimci kimlikleri mücadelelerinin öznesi ve özne olmanın dolaysız sonucu olarak inisiyatifli olmaları üzerinde şekillenmiştir. Habip ve Ümit olmanın esası buna dayanır. Bugün OHAL ve KHK’larla hüküm süren sermaye devletine karşı “İsyanın sınırı yaratıcılığın sonu yoktur” demeli ve bu sözü ete kemiğe büründürmeliyiz.

İşçi sınıfının birliği üzerine...

Gerçek birlik için devrimci ayrıştırma!

Ekim Devrimi'nin 100. yılı bizler için geçmiş deneyimleri ve ilerlemeleri tekrar incelemek ve yeniden irdelemek bakımından önemli bir vesiledir. Yüz yıldır işçi sınıfına ve onu temsil için siyasal arenada yerini alanlara, öncelendiği başkaldırlara ve devrimci durumlara tartışmasız kılavuzluk yapmaktadır. Proleter devrimler çağının başlangıcı olan Ekim Devrimi'yle kurulan Sovyetler Birliği '89 çöküşünü yaşamış olsa da büyük devrimin ışığı hala yolumuzu aydınlatmaktadır. Onun sonuçları ise proleter devrimler çağının kapanışıyla, bir başka deyişle dünyada sosyalizmin egemen olması ile tam olarak açığa çıkacaktır. Bu yüzden Ekim Devrimi'ni her yönü ile incelemek, açığa çıkacak yeni altüst oluşlara hazırlanmanın en iyi yoludur.

İşçi sınıfı geniş yığınlar halinde kendi deneyimlerinden mücadeleyi öğrenebilmekte, kendi yaşamının temel durumlarını görebilmektedir. Sınıf mücadelesi arenasında karşıtı olan burjuvazi ile karşı karşıya gelmektedir. Bu durum kendi içinde sayısız öğretici deneyim açığa çıkarsa da siyasal sınıf bilincini bir yere kadar ilerletebilmekte, kendiliğinden bilincin bir sınırı bulunmaktadır. Bu yüzden işçi sınıfı, eylemliliklerinin üst aşamalara sıçramasında bir öncünün müdahalesine ihtiyaç duyar. En küçük eylemlerden kitlesel eylemlere ve ekonomik-demokratik taleplere kadar her süreçte işçi sınıfının bilinci müdahaleler ile gelişir. Bu durum özü itibarı ile ilk olarak işçi sınıfının siyasal aklının gelişimini öne çıkarır, hemen ardından öncüsü ile güven ilişkisini pekiştirir.

Lenin *Ne Yapmalı*'da ekonomistlere karşı eleştirilerini sunarken aynı zamanda işçi sınıfının birliği üzerinde de durur. Rusya'da işçi sınıfının kendiliğinden gelişmesinin sonuçlarını anlatırken ekonomistleri işçi sınıfının kendiliğinden ilerleyen sürecine "kölece boyun eğmek"le suçlar. Bu dönemde önemle dikkat çekilmesi gereken yön -ekonomistler ve reformistler için- işçi sınıfının kendiliğinden gelişen eylemlerden mücadeleyi öğrenecekleri ve bu ilerleyişin sosyalist bilinç yaratacağı görüşüydü. Lenin *Ne Yapmalı*'da hem bu ideolojik bulanıklığın üzerine gitmekte hem de bu durumu örgüt-parti gerekliliği ile birleştirmektedir.

Doğası gereği kapitalizm, işçi sınıfının ekonomik talepli eylemlerinin kendi isteği dışında örgütlenmesine yol açmaktadır. Bu kendiliğinden hareket ve eylemler işçi sınıfını çoğu zaman kitleler halinde yan yana getirmektedir. Bu yan yana ge-

lişler kısa dönemli bir hareketlilik süreci yaratsa da çabucak dağılmakta ve yok olmaktadır. Bir örgütlülüğün yaratılmadığı bu eylemler hem sınıf hareketinin gelişmesinin en büyük kaynağı hem de kendi sınırlılıklarında en fazla sendikal bir harekettir. Bu eylemlerin kuyruğuna takılmak, bir adım ilerisini göstermek en iyi ihtimalle işçi sınıfını sendikal hareketin sınırlarında/düzeyinde bırakmaktadır. Tam da buradan bakıldığında işçi sınıfının "bir bütün" olarak yan yana gelebildiği bu eylemlere nasıl bakılmalıdır? Başka bir bakış açısı ile işçi sınıfının birleşme olanakları bu hareketin kendiliğinden ilerleyişinin sınırları içinde midir?

İŞÇİ SINIFINI BİRLEŞTİRMEK İÇİN, AYRIŞTIRMAK

Lenin'in bu eylemlerin öne çıkardığı veya kristalize ettiği birikimi toplamak için gösterdiği yer, her zaman Bolşevik Parti'nin safları oldu. Sınıfı kendi saflarında bir bütün olarak örgütlemek isteyen Alman sosyal demokratlarının parti biçiminin Rusya'ya "Birisini kendisine Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi üyesi-yim derse gurur duyarız" şeklinde uyarlanması Lenin hep karşı çıktı. Sınıfın öncü kesimlerinin ayrı bir şekilde değerlendirilmesi ve örgütlenmesi konusunda hep aynı açıklığa sahipti. Demokratik merkezîyetçilik sınıfın birikim seviyesinin en üst yansıması olmalıydı. Bu yüzden sınıf mücadelesinin öncü işçileri ayrıştırılmalı, hücrelere çekilmeli ve partinin birikimi ile birleşmeliydi. Kapitalizmin iç dinamiklerinin sürekli kaynaklık ettiği kendiliğinden eylemlerden öncüler süzülüp partiye çekilmeliydi. Lenin iktisadi

mücadeleyi bu olgulara dayanarak küçümsememiştir. Ekonomist bakış açısına karşı işçi sınıfının devrimci partisinin saflarının güçlenmesi gerçekliliğini öne çıkartmıştır.

Kendiliğinden gelişen eylemlilikleri topyekûn örgütlemenin kendiliğinden bilincinin çarpıklığıyla uğraşmak olduğu bir gerçektir. Bu biçimde ilerleyen bir harekete yön vermeye çalışmak sınıf devrimcilerinin görevidir ama onu olduğu biçimde kabullenmek, öncülerini herhangi bir siyasal değişimin bir parçası haline getirmemek, kumdan kaleler inşa etmeye benzer. Hareketin en geri yönlerini savunanlar ile anlaşma biçimleri aramak başka bir hatadır. Geri yönlerini işçi sınıfının eylemliliklerine yansıtmaya çalışanlara, hareketin dağılmasını bile göze alarak izin vermemek, hareketle gericilik arasına aşılması güç sınırlar çekip yeni bir ayrıştırma yaratmak gerekmektedir. Son yıllarda sınıf hareketinin ilerleyişi de bir kez daha göstermektedir ki işçi sınıfının kendiliğinden hareketi işçi sınıfına iktidar bakış açısı kazandırmamaktadır. İşçi sınıfının tarihteki devrimci rolünü benimseyenler için bu, haliyle dönemlik motivasyon biçimleri olarak kalmakta, sönümlenmektedir. Burada sorun açık bir şekilde Tekel, Metal Fırtına veya fabrika direnişleri gibi süreçlerde öne çıkan işçileri devrim ve sosyalizm mücadelesine mühürleme sorunudur. Bu eylemlerin içinden öncüleri ile yan yana gelebilmek, örgütlemek ve işçi sınıfının bir militanı haline getirmek daha küçük veya büyük sarsıntılara hazırlıklı olmaktır.

Son olarak bir noktaya daha değinmek gerekiyor. İşçi sınıfının güncel durumunu iyi değerlendirmek, kitlesel

veya kendine özgü küçük eylemlilikleri iyi okumak ve zengin müdahale yöntemleri çıkarmak çalışmamızın gücünü belirlemektedir. İşçi sınıfının gelişen eylemlerine müdahale, öncüsüne müdahale etmek anlamı taşır. Sınıfın güncel verili durumu ile devrimci sınıf hareketi iki farklı düzeydir. Verili düzey, sürmekte olan hareketin içinde öne çıkan işçileri öncüleştirmenin, öncüleri ayrıştırıp devrimcileştirmenin zorluğuna işaret etse de sınıf devrimcileri bunun hayati önemini göz ardı edemezler. Tersini yapmak demek, sonuçları üzerinden bakıldığında hareketin düzen sınırlarındaki taleplerini kabullenmek ve müdahaleden yoksun bırakmak ile aynı anlamı taşır.

Eğer sınıfın iktidar bakışı ile kuşanmasını sağlamak istiyorsak, gerçek bir ayrışma yaratmak gerekmektedir. İşçi sınıfının sermayenin saldırılarının yoğunlaştığı bu dönemde daha fazla mücadeleye içinde olacağını söylemek yanlış olmayacaktır. Saldırıların karşısında yan yana gelecek işçilerin siyasal müdahale ile gelişebilecekleri gerçeği ile yüz yüzeyiz. Salt bu müdahale bile diri, militan ve açık olan öncülerin kendiliğinden gelişen hareketten sıyrılmaya sebep olacak. Bu açıklığın olmayacağı çoğu alandan soyutlanacağımız da işçi sınıfının durumu göz önüne alındığında kaçınılmaz olarak karşılaşacağımız bir durumdur. Tüm olumsuzluklara rağmen yapılması gereken, sürekli bir ayrıştırmaya gitmektir. İşçi sınıfı gerçek birliğini ancak bu yolla inşa edebilir ve birikimini işçi sınıfının en önemli gücü olan partisi ile ancak bunun sonucunda birleştirebilir.

İSDEMİR'deki iş cinayetinde BALTAŞ işçiyi suçladı

İskenderun Demir Çelik Fabrikası'nda çatı kaplama malzemelerinin yenilenmesi sırasında, BALTAŞ'ta çalışan Mustafa Savcı adlı işçinin yüksekten düşerek yaşamını yitirmesine ilişkin şirket adına açıklama yapıldı.

BALTAŞ hissedarı ve teknik müdürü sıfatıyla kamuoyuna açıklama yapan Aykut Kazım Taş, işçilerin iş güvenliği önlemlerini ihmal ettiğini öne sürerek işçiyi suçladı.

Bugüne kadar iş güvenliği prosedürünü harfiyen uygulayan işçilerin iş cinayetinin meydana geldiği 18 Eylül'de ihmalkâr olduğu öne sürülen açıklamada

şu ifadeler yer aldı:

"Çatı kaplama malzemelerinin yenilenmesi için 29 Mayıs 2017 tarihinde İsdemir üretim sahasında gerekli çalışmalara başlamış, İsdemir teknik şartnamesi doğrultusunda zorunlu kılınan gerekli eğitimleri almış ve yüksekte çalışma prosedürü konusunda çalışanlarımız bilgilendirilmiştir.

"İsdemir teknik şartnamesinde 42 no'lu maddede belirtilen prosedür şu şekildedir: 'Yüksekte çalışmalar sırasında yüksekten düşme tehlikesine karşın ihtiyacı olan her yerde yatay ve dikey güvenlik halatları, paraşüt tipi emniyet kemeri,

stoperli düşüş durdurucular ve geri sarımlı düşüş durdurucular kullanılacaktır. Yüksekteki çalışmalarda emniyet kemeri veya güvenlik sistemi olmayan veya kullanmayan çalışan tespit edilmesi halinde söz konusu çalışan derhal çalışma alanından/iş yerinden uzaklaştırılacaktır.'

"İşbaşı yaptığımız 29 Mayıs'tan bu yana prosedür işçilerimiz tarafından harfiyen uygulanırken 18 Eylül Pazartesi günü Mustafa Savcı ve bazı işçiler malesef yaşam halatı ve emniyet kemeri kullanma zorunluluğu kuralını ihlal etmiş ve bu elim kaza yaşanmıştır."

İBD Pikniği gerçekleşti

İşçilerin Birliği Derneği (İBD) 17 Eylül günü "Ekim Devrimi 100. yılında! İşçilerin birliği mücadelesini büyütelim!" şiarıyla piknik düzenledi.

Gaziosmanpaşa, Küçükçekmece, Sefaköy ve Şahintepe'den kalkan araçların piknik alanında buluşmasının ardından kolektif bir şekilde piknik alanı düzenlendi ve kahvaltı için ortak sofralar kuruldu.

Kahvaltının ardından işçi forumu gerçekleşti. Forumun açılışında İBD adına yapılan açılış konuşmasında sınıfa yönelik güncel saldırılar ve Ekim Devrimi'nin 100. yılı üzerinde duruldu. Açılış konuşmasından sonra açlık grevlerinin 193. gününde olan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın direnişi selamlandı ve söz KHK ile ihraç edilen ve direnişlerini sürdüren kamu emekçilerine verildi. KHK direnişçileri Fatma Yıldırım ve Muhammed Sevinçtekin direnişleri üzerine bilgilendirme yaptıktan sonra KHK ve OHAL zulmüne karşı birlik olma çağrısı yaptılar. Forumda KHK ile ihraç edilen bir sağlık çalışanı da söz aldı. Forumda söz alan işçiler ise işyerlerinde yaşadıkları sorunlar ve sınıfa yönelik saldırılar üzerine örnekler verdiler. Ayrıca Ekim Devrimi'nin ardından işçi sınıfının kazanımları örneklerle anlatıldı.

Forumun ardından etkinlik çeşitli oyunların oynanması ile devam etti. Oyunların ardından etkinlik programı başladı. Devrim şehitleri anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından sahneye ilk olarak Aşık Sinem Bacı davet edildi. Coşkulu türkülerin ardından İBD adına yapılan konuşmada kapitalist sömürü ve barbarlık karşısında izlenmesi gereken yolu Ekim Devrimi deneyiminin gösterdiği vurgulandı. Konuşmada Ekim Devrimi'nin güncelliği üzerinde duruldu. Tüm işçilere tıpkı sovyetlerde olduğu gibi kendi birliklerini güçlendirme çağrısı yapıldı. Konuşma gerçek ve kalıcı kurtuluş için devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı ile sonlandırıldı. İBD adına yapılan konuşmanın ardından etkinlik Siya Korta'nın müzik dinletisi ile devam etti. Hep birlikte çekilen halaylarla etkinlik sonlandırıldı.

Orkide Yağ işçileri işten atmaya karşı eylemlerini sürdürüyor

Orkide Yağ fabrikasında, Öz Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atma saldırısıyla karşılaşan ve ardından işlerine geri dönebilmek için direniş başlatan işçiler, fabrika önündeki direnişlerini geçtiğimiz günlerde sonlandırmıştı. 20 Eylül'de bir kez daha fabrika önünde toplanan işçiler basın açıklaması yaparak taleplerini dile getirdi.

"İŞLER KÖTÜ' DEYİP İŞTEN ATTILAR, ŞİMDİ İŞÇİ ALIYORLAR"

Basın açıklamasını Öz Gıda-İş Sendi-

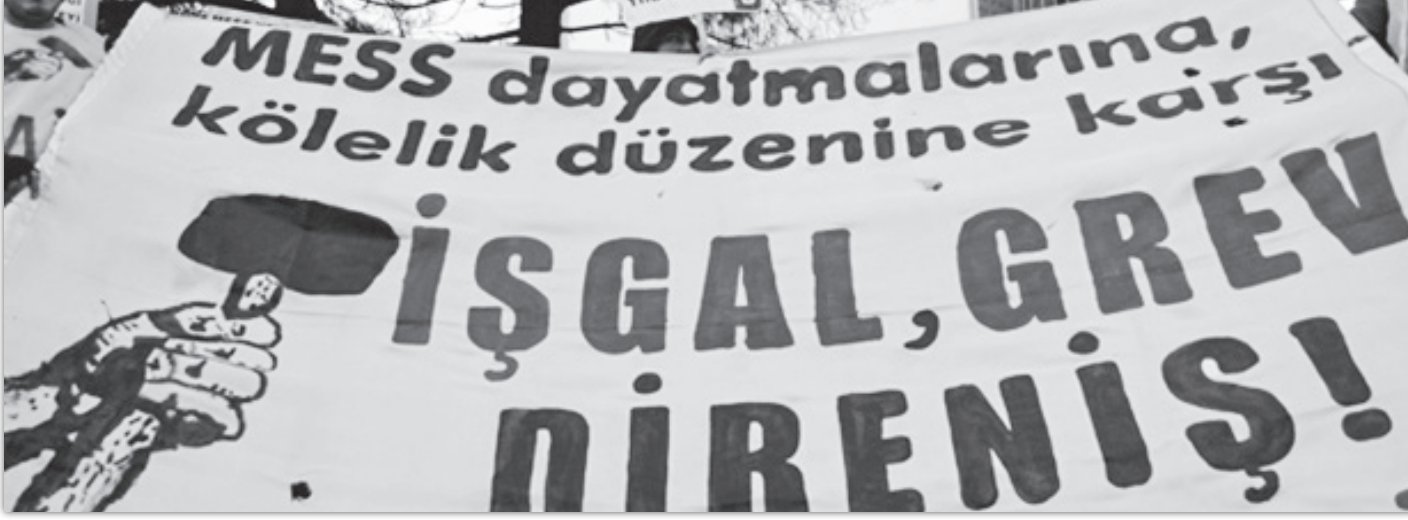
kası Örgütlenme Daire Başkanı Göksel Şengül yaptı.

Fabrikadaki işten atma saldırısının yaşandığı süreci anlatan Şengül, ilk olarak "FETÖ/PDY operasyonu" gerekçesiyle fabrika yönetimine kayyım atandığını hatırlattı. Küçükbay Grubu'na bağlı Orkide Yağ fabrikasında, Öz Gıda-İş Sendikası ve işçiler olarak sendikal örgütlenme haklarını kullandıklarını dile getiren Şengül, sendikalı 29 işçinin işlerin kötü olduğu gerekçesiyle atıldığını ancak yerlerine yeni işçiler alındığını belirtti.

ORKİDE YAĞ'A ATANAN KAYYIM PROTESTO EDİLECEK

Fabrika yönetiminin saldırısının teşhir edildiği açıklamada, işten çıkartılan 29 işçi işe geri dönene, fabrikada işçilerin sendikal örgütlenme hakkı tanınana ve baskılar son buluncaya kadar mücadeleye devam edileceği vurgulandı. Bir sonraki eylemin Orkide Yağ'a kayyım olarak atanan İzmir Defterdarı Tamer Utucu'nun görev yaptığı İzmir Defterdarlığı önünde yapılacağı duyuruldu.

MİB MYK Eylül ayı toplantısı sonuçları

Metal İşçileri Birliği Merkez Yürütme Kurulu olarak Eylül ayı toplantımızı gerçekleştirmiş bulunuyoruz. MYK'mız Eylül ayı toplantısında işçi sınıfına ve Türkiye'ye dair birçok sorunu ele alarak gelişmeler karşısında işçi sınıfının tutumuna dair kendine görevler çıkartmıştır.

- Arakan'da, Myanmar devletinin tekçi zihniyetini dayatmasından dolayı birçok insan yerlerinden ve canlarından edildi. Birçok ülke, Arakan halkı ile göstermelik dayanışmaya girdi. Dünyada milyonlarca insanın hayatına mal olan savaşları, iç karışıklıkları çıkartanların Arakan halkına yönelik tavırları rolden ötesine geçemez. Türkiye ise bu ülkeler arasında en göze çarpanı oldu. Tüm bunlar ikiyüzlücedir. Suriye'de savaşın körüklenmesinde cihatçı çetelere sınırsız destek sunup savaştan kaçan göçmenleri AB'ye karşı bir koz olarak kullananların, tıpkı Arakan'da olduğu gibi devletin tekçi dayatmasını kabul etmeyen Kürt halkını imhaya girişenlerin Arakanlılar adına diyecek sözü yoktur. İşçileri, emekçileri, halkları kendine tabi kılmaya çalışan kapitalist-emperyalist sistem sürdükçe, insanlığın acıları da katmerli şekilde büyümeye devam edecektir. MYK'mız tüm işçi sınıfını emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı yıkımlara karşı ezilen halklarla dayanışmaya çağırılmaktadır.

- Gündemdeki gelişmelerden bir diğeri Almanya ile Türkiye arasında yükselen gerilimdir. Gerilimin nedeni ise ne tek başına Erdoğan düşmanlığı ne de birbirini kıskanma masallardır. Ekonomik ilişkilerden taviz verilmezken yükselen gerilim iki ülkenin de kendi iç siyaseti ile ilintilidir. Seçimleri yaklaşan Almanya, Erdoğan üzerindeki antipatiyi kullanarak kendi ülkesinde seçmenlerden faydalanmaya çalışırken, Erdoğan ise "Batı'ya kafa tutuyor" pozlarıyla başkanlığa hazırlanmaktadır. MYK'mız işçi sınıfını bu

sunu gerilimin tarafı olmaktan kaçınmaya emperyalizmin çıkar savaşına karşı kendi sınıfının çıkarlarını savunmaya davet etmektedir.

- Emperyalistlerin nüfuz mücadeleleri kızışmaktadır. Nükleer çalışmaları ile gündeme gelen Kuzey Kore üzerinden ABD'nin başını çektiği savaş tamtamlığı artmaktadır. Kendi çıkarları uğruna silah tekellerini büyütenler, nükleer silahlarla birbirlerine ayar vermeye çalışmaktadır. ABD'nin başını çektiği kesim ise Kuzey Kore'yi tek başına günah keçisi ilan ederek Rusya ve Çin'i sıkıştırmaya çalışmakta, işi komünizmi karalamaya kadar götürmektedirler. Hepsini kendi kirli çıkarları adına emekçilerin yaşamlarını köleleştirerek dünyayı mahvedecek silahlara bütçeler ayırmaktadır. Dünyayı tehdit eden bu yaklaşımın kendisi emperyalizmin bencil çıkarları gereğidir. Dünyanın karşısındaki bu tehlike ne BM'nin yalancı toplantıları ne de barış adına yapılan emperyalist savaşlar ile yok edilebilir, tam aksine geliştirilir. Dünyanın umudu ise işçi sınıfıdır. Onun toplumsal çıkarları esas alan dünya görüşüdür.

- Suriye üzerinden yürütülen savaşın ardından gelen birçok Suriyeli, Türkiye'de kalarak yaşamını yeniden kurmanın derindedir. Ülkede mülteci olmanın zorluklarının yanı sıra, angarya işlerde ucuz işgücü olarak çalıştırılmaktadır. Fakat Suriyeli göçmenlere dönük milliyetçi bir histeri dalgası yaratılıyor. Türkiye'deki işçilerin birçok sorununun kaynağı Suriyeli göçmenler olarak gösterilmeye çalışılıyor. Bunun üzerinden çirkin kampanyalar ve linçler örgütleniyor. Suriye'deki emperyalist müdahalenin ve savaşın tarafı olan Türkiye ve sermayenin 'demir yumruğu' AKP iktidarı bu sorunların yaratıcısıdır aynı zamanda. MİB MYK olarak; savaştan kaçan, evleri yağmalanan, eşleri-çocukları tecavüzlere

maruz kalan Suriyeli emekçileri dışlamak yerine sınıfımızın birliğine, halkların kardeşliğine hizmet etmeye çağırıyoruz.

- Eğitim yılının başlaması ile birlikte işçilerin cebini asgari ücrete varan boyutta harcamalarla boşaltılıyor. Eğitimin ücretsiz bir hak olmaktan çıkması ve sermayeye açılan bir sektör olması yeni değildir. Eğitim sermayeye kalifiye ucuz işgücü ve düşünmeyen, sorgulamayan bir toplum yetiştirmek için kullanılmaktadır. Şimdi ise yeniden TEOG üzerinden yürütülen tartışmalar bunu en iyi şekilde göstermektedir. Değişen müfredatlar ile gerici eğitim temeli haline getirilmektedir. Tüm işçi ve emekçi kardeşlerimizi eğitimin müfredatının niteliksiz-gerici hale getirilmesine, liselerin sermayenin ihtiyaçlarına göre düzenlenmesine karşı eşit, parasız, bilimsel ve anadilde bir eğitim için mücadeleye çağırıyoruz.

- Toplu işten atmalar, sınıfa yönelik hak gaspları ve metal sektöründeki toplu sözleşme süreci temel gündemlerimizdendir. 2017 TİS sürecinde yetkilerin alınmasının ardından işyerlerinde toplu kıyımlar artarak devam etmektedir. MESS, metal işçisine karşı sözleşme masasında sergileyeceği tutumunu bu hamlelerle göstermiş oldu. Ki işten atmalar sadece toplu sözleşme kapsamında değil, işçi sınıfının genelini kapsamaktadır. Açıklanan işsizlik rakamları işten atmalardaki artışın resmi belgesidir. Çıkarılan yasalarla patronlara sınırsız işten atma yetkileri sunulmuştur. Patronlar da bu yetkiyi her fırsatta kullanmaktan geri durmamaktadır. En küçük bir hak arayan, sendikalaşan veya yasal grev hakkını kullanan işçiler, işten atma saldırısı ile karşılaşmaktadır. Metal işçisi bu saldırıdan en büyük payı alan kesimdir. İşten atmaların süreceği ise tahmin değil, MESS ve uşağı Türk Metal'in emridir.

İşten çıkartmalar yeni çıkartılan yasa-

larla artık daha kolay hale getirilmektedir. Kiralık işçilik ve istihdam kampanyası ile patronlar ihya edilirken haklarımız gasp edilmeye devam ediyor. Hafta tatilinin gasp edilmesinin ardından işçiler için mesaiye kalmak bir zorunluluğa dönüştürüldü. Sağlık, özel güvenlik ve turizm sektörlerinde gece 12 saat çalışma yasal olarak diğer sektörler için de kapısı açıldı. Kıdem tazminatı ve birçok hakkımız üzerindeki gasplar düşünüldüğünde işçi sınıfının elinde kalan kuş kadar hakları tamamen bitirilmek istenmektedir. Patronlar ise ihya olmaya devam etmektedir.

MYK olarak işten atmalar ve işçi sınıfına yönelik saldırılara karşı gereken yanıtları vermek ve işçi sınıfını uyarmak adına belli planlamalar yapılmıştır. Saldırıları karşısında geri adım attırmak ve haklarımızı geliştirmek için başta metal işçisi olmak üzere tüm işçi sınıfının topyekûn direnişi gereklidir. Topyekûn direnişi örgütlemeye çağırıyoruz!

- Bilindiği üzere 2017 toplu sözleşme görüşmeleri için taslaklar yetkili olan sendikalar tarafından açıklandı. Metal işçisi taslakları yetersiz bulmakta ve sendikaların bu taslaklardaki talepleri bile alabilecek bir hazırlığın olmadığını bilmektedir. Açıklanan taslaklar sergilenen oyunun sadece bir bölümüdür. MESS ve uşağı, metal işçisinin öfkesini dindirmek, sesini kesmek için onu oyalamakta, aldatmakta ve kendine zaman kazanmaktadır. Çelik-İş ise hiçbir şey söylememeyi tercih ederek niyetini belli etmektedir. Birleşik Metal-İş taslağında bir fark yaratamazken, ruhu da bir o kadar farksızdır. Metal işçisinin taleplerini görmezden gelmekte, Metal Fırına'yı hatırlamak istememektedir. Kendi dilleri kendilerini ele vermektedir. Sözleşme sürecine dair bir iddiası yoktur.

Metal işçisinin daha fazla zaman kaybetmeye ve yeni bir satış sözleşmesine tahammülü yoktur. Lakin bu gidişatı değiştirecek güç metal işçisinin birliğinde, bağımsız komitelerindedir. Metal işçisi toplu sözleşme sürecinde ilgiyi kaybetmeden, sendikalarını denetim altında tutmalı görüşmeleri doğrudan takip ederek sürecin dışında kalmamalıdır. Sürecin dışına itilmeye, geçiştirilmeye yönelik tüm davranışları mahkum ederek enerjisini bürokratlara teslim etmemelidir. MYK'mız metal işçisini bu süreçte omuz omuza olmaya ve satışa izin vermemeye çağırılmaktadır.

- MYK'mız son olarak işçi sınıfının ilk kez bir işçi devleti kurarak iktidarda yer alıp, sömürünün olmadığı "söz, yetki ve karar" hakkını yaşamın her alanında elinde tuttuğu Ekim Devrimi'nin 100. yılına ilişkin tartışmalar yürütmüştür. Bir işçi iktidarı olan Ekim Devrimi'nin işçi sınıfına etkileri ve devrimin işçiler adına kazanımlarını 100. yılında işçi sınıfına aktarmanın yol ve yöntemleri MYK'mız tarafından saptanmıştır.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ (MİB)

DEV TEKSTİL GMYK 2017 Eylül Ayı Toplantı Sonuç Bildirgesi

Sendikamız, DEV TEKSTİL 2. Olağan Merkez Genel Kurulu sonrası yeni yönetim bileşenleriyle ilk Genişletilmiş Merkezi Yürütme Kurulu toplantısını gerçekleştirdi.

Toplantıda ilk olarak ikinci genel kurul sonuçları ve MYK gündem önerileri okundu. Ardından GMYK gündemleri oluşturuldu. İkinci olağan genel kurul ele alan sendikamız GMYK'sı genel kurul sürecinin devrimci sınıf sendikacılığı pratiğinin söz yetki karar işçilerin ilkesi çerçevesinde başarılı geçtiğini düşünmektedir. Genel kurul işçi sınıfının kürsüsü olarak işlemeyle temel misyonunu yerine getirmiş bulunuyor.

Sendikamızın yaz dönemi çalışmalarının aktarılması ve değerlendirilmesiyle gündem tartışmaları başlatılmış oldu. Ardından işçi sınıfının çalışma ve yaşam alanlarındaki güncel ekonomik, sosyal ve siyasal süreç ele alındı.

Sağlık, turizm ve güvenlik işkollarında 12 saat çalışmanın yasallaşması, kadın işçilerin gece 7,5 saatten fazla çalıştırılmasının önü açılmış oldu. Her yıl fazla mesai onay şartının, ilk işe girişte bir kez alınmasına çevrilerek fazla mesai şartında keyfiliğin önünün açılması ve bunun yanında işten çıkarma, hak gaspları artarak devam ediyor. Özellikle OHAL koşullarının sürdürülmesiyle hak ve özgürlüklerin tamamen patronların sınıf çıkarına göre düzenlenmesi hızla sürüyor. Ülke içerisinde ve dışında dikta rejimi eksenli politikalar üreterek kapitalist egemenlik sürdürülmeye çalışılıyor. Zorbalık, sömürü ve köleliğin artırılması olarak hayatta karşılığını bulan politikalara toplum tepkisini kendi bulunduğu alandan göstermektedir. İşçi ve emekçiler KHK ve emek düşmanı politikalar anlamına gelen uygulamalara tepkilerini, örgütlenme ve eylem süreçleriyle ortaya koyuyor.

Mevcut AKP iktidarının eliyle yandaş sendikaların, özellikle Öz İplik-İş'in sermaye ile anlaşmalı biçimde üye yapmaları, yetki almaları tekçiliğin, biat kültürünün her alanda örgütlenmeye

çalışılması ortaya konuldu. Bu aynı zamanda tekstil işçilerinin kendi hak ve özgürlük mücadelesinin önüne geçmenin başka bir yöntemidir. Bunu, büyük ölçekteki birçok metal fabrikasında Türk Metal'in yetkili olmasından biliyoruz. Sermaye iktidarı bu şekilde yasalarıyla, kolluk kuvvetleriyle, yandaş sözde sendikalarıyla işçilerin haklarını ve geleceğini abluka altına almayı ve direncini kırmayı hedeflemektedir. Bu abluhanın ancak sınıfın bağımsız, devrimci bir hareketi ve örgütlenmesiyle boşa düşürüleceği açıktır. Buradan doğu DEV TEKSTİL'in örgütlenme seferberliğini hızlandırmasının aciliyetinin öneminin bir kez daha altı çizildi.

Genel kurul sonuçları arasında yer alan örgütlenme başlığı siyasal süreç değerlendirilmesiyle ortaya çıkan tabloyla birlikte sürdürüldü. Bu çerçevede genel

kurul sonuçları arasında yer alan örgütlenme başlığı altında yoğunlukla çalışma planı tartışıldı. Önümüzdeki yılbaşı sonrası yapılacak genel meclis zamanına kadar, örgütlenme seferberliği çağrı temelli çalışmanın eksenimiz yapılması gündemimize alındı. Sendikamızın çalışmasının bulunduğu her alanda çalışma ivmesini, genişliğini arttıracak şekilde süreçler işletileceği belirlendi. Tekstil işçilerinin yaşadığı her sorun, hem genel hem de özgül araçlarla örgütlenme çağrısıyla birleştirilerek sistematik bir biçimde ele alınacak.

Sendikamızın nitel ve nicelik olarak yaşayacağı değişimler, başta tekstil olmak üzere işçi sınıfının emeğinin korunması ve geliştirilmesinin bir şartıdır. Patronların örgütlü sınıf tutumuna karşı işçi sınıfının örgütlü tutumu büyümeye ve gelişmezse olumlu gelişmeler zaman içe-

risinde erimeye mahkumdur.

Örgütlenme başlığının bir parçası olmakla birlikte kadın işçi çalışması bir diğer temel başlık oldu. Devletin siyasal politikaları kadının yaşamını büyük oranda baskı altına almaya çalışan eksende ilerlemekte. Bunu hem yaşam alanlarında hem de iş yerlerinde artan mobbing, taciz ve sömürü tamamlamakta. Kadın işçi sayısının büyük bir farkla en çok olduğu işkolu tekstil. Bu noktada göz önüne alındığında örgütlenme başlığının temel bir yanı kadın işçi çalışmasıyla doğrudan ilintilidir. Kadın işçilerin özgürlüğü için önemli bir yan taşımaktadır. İşkolunda ve işçi sınıfının geneline yönelik yaşanan her türlü gelişmenin kadın işçiler açısından yansıması özel olarak takip edilecek. Gerekli değerlendirme, açıklama ve gündem haline getirecek adımlar atılacak. Bu konuda "DEV TEKSTİL Kadın Bürosu" olarak isimlendirdiğimiz bir görevlendirmeyle süreci işleteceğiz. Zaman içerisinde yerel çalışma alanlarımızda örgütsel ayaklarıyla maddi zeminini oluşturma hedefiyle hareket etme kararı alındı. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü süreci üzerinden planlama yapılarak, ilk adımlar atılacak.

İşçi sınıfının dünya mücadele tarihinin bir kesiti olan Ekim Devrimi'nin 100. yılı nedeniyle eğitim başlığı altında incelenmesi sürdürülecek. İşçi sınıfının iktidarlaştığı bir süreci anlatan, özellikle işçi örgütlenmeleri, çalışma ve yaşam alanlarındaki değişimler, toplumsal yaşamdaki düzen konu olacak. Ayrıca işçi sınıfı bilimini işçilerle buluşturan eğitimler gerçekleştirecek süreçler ele alınmalıdır.

Toplantımızda son olarak sendika bülteni, sosyal medya hesaplarımız üzerine tartışma gerçekleştirildi. Yaşanan gelişmelerin hızla gündemleşmesi, işçi sınıfının gündemine taşınmasında önemli bir araç sosyal medyadır. Daha etkin kullanımını konusunda değerlendirmelerde bulunuldu. Yeni bülten için yazı planlaması baskı periyoduna göre belirlenecek.

Dünya genelinde yaşanan gelişmelerle birlikte, işçi sınıfının yaşamsal sorunları daha da derinleşmekte. Sendikamızın başta tekstil olmak üzere tüm işçi sınıfının birliğini ve mücadelesini büyütmesi misyonuna uygun bir süreci örneği önemli bir yerde durmaktadır. Tüm üyelerimizi ve işçileri geleceğine sahip çıkmaya, örgütlenerek mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

**DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU**

19 Eylül 2017

İstanbul'da iş bırakan saya işçilerine ziyaret

Adana'da geçtiğimiz günlerde gerçekleşen iş bırakma eyleminden sonra, Konya ve İstanbul'da da 18 Eylül'de işçiler iş bırakmıştı. 19 Eylül'de Aymakoop Ayakkabıcılar Sitesi'ndeki saya işçileri ziyaret edildi.

Dünya devlerine ayakkabı ürettiklerinin altını çizen saya işçileri, "Aldığımız

ücretlerle yaşayamıyoruz" dedi. Yıllarca ücretlerine zam alamadıklarını belirten saya işçileri, eylemlerini kararlılıkla sürdüreceklerini belirttiler.

Öte yandan, saya işçilerinden çok küçük bir grup işçinin işe devam etmeleri, eylemdeki işçilerin tepkisini çekiyor. Eylemdeki saya işçileri, işe devam

eden işçilerin yanlış yaptıklarını belirterek, "Gücümüz birliğimizden gelir" diyerek işe devam eden işçileri uyardılar. Ek olarak, eyleme Suriyeli işçiler de katılıyor.

Toplam 16 bölgeden iş bırakan saya işçileri Merter'de ortak bir yürüyüş gerçekleştirerek eylemlerine devam etti.

Ekim Devrimi 100. yılında...

Emeğin korunması ve So

Ekim Devrimi ile tarihe açılan yeni sayfada, emeğin korunmasına yönelik alınan önlemler, neden sosyalizm sorusuna verilecek yanıtların en somut örneklerini oluşturmaktadır. Zira Sovyetler Birliği'nde yaşama geçen emeğin korunmasına yönelik önlemlerin yükselttiği çığırda günümüz gelişmiş "uygarlığı" yaklaşılamamaktadır bile.

Parayı ve hep daha fazla kazanmayı amaçlayan kapitalizme karşılık insanı temel alan sosyalizmi kıyaslamak için Sovyetler Birliği'ndeki emeğin korunması önlemlerine yakından bakmakta fayda vardır.

ÇALIŞMA SAATİNİN KISALTILMASI VE TATİL GÜNLERİNİN UZATILMASIYLA GELEN SERBEST ZAMAN

"Zaman, insanın gelişmesinin mekânıdır. Kullanacak boş zamanı olmayan, uyku, yemek vb. gibi salt fiziksel kesintiler dışında tüm yaşamı kapitalist hevesine çalışmaya giden bir insan, bir yük hayvanından daha beterdir. O, fizik olarak ezilmiş, kafaca alılaşmış, başkası için servet üreten basit bir makinedir."¹

Kapitalizmde çalışmanın zorunluluğuna ve yabancılaştırıcı, yıpratıcı etkilerine karşılık, işçi sınıfının iktidarı çalışmayı özgürleştirici bir insan faaliyetine dönüştürmeyi hedeflemiştir. İşçiye 'kendi kişiliğini geliştirme' olanağını sağlamayı amaçlar. Bunun için öncelikle kullanılacak boş zaman bırakır. Bu nedenle SSCB dünyada 8 saatlik çalışma süresini yasalaştıran ilk ülke olmuştur. Ekim Devrimi'nden hemen dört gün sonra kabul edilen ilk kararnameyle 8 saatlik iş günü ve 48 saatlik çalışma haftası getirilmiş, devrimin 10. yıldönümünde ise iş günü, ücret aynı kalmak şartıyla, 7 saate indirilmiştir. Gece vardiyaları için ise mesai 6 saattir. Daha sonra ağır ve tehlikeli işlerde çalışan işçiler için mesai günde 6 saate, bazı kategorilerde (örneğin cıva sanayi) 4 saate indirilmiştir.

SSCB Anayasası'nda işçilerin tatil ve dinlenme hakkı da güvence altına alınmıştır. Buna göre bir çalışma yılı (on bir ay) boyunca çalışan işçiler için net 28 gün ücretli yıllık izin hakkı tanınıyor, mesleklerin zorluk ve tehlikesine göre bu süreye 7 veya 3 gün ek izin hakkı ilave ediliyordu.

Yıllık iznini kullanan işçilere sağlanan

imkânlarla bakıldığında bu yıllık izinlerin sadece tatil değil, işçi sağlığı açısından alınmış bir önlem olduğu da rahatlıkla görülebilmektedir. Örneğin tatillerde işçilere sanatoryumlar ya da sağlık merkezleri öneriliyor, buralarda işçilerin fiziksel ve psikolojik olarak yenilenmeleri, dinlenmeleri sağlanıyordu. Madencilik gibi ağır işkollarındaki işçilere bu merkezlerden faydalanmaları teşvik ediliyor ve talep edildiği takdirde de öncelik veriliyordu. Bu sanatoryumlarda işçilerin aldıkları hizmetler, hatta "güneşlenenler" dahi, doktorlar tarafından denetlenmekteydi. Bu merkezlerde, işçiler fiziksel egzersizlerin, besleyici diyet uygulamalarının yanında kültürel ve sanatsal aktivitelere de katılıyordu. Farklı bölgelerden gelen işçileri buluşturan ve daha çok Kafkas ve Karadeniz çevresinde yoğunlaşan bu tesislerden Sovyetler Birliği'nde 183 tane bulunmaktaydı.

Ayrıca daha kısa süreli (10-12 gün) izin yapmak isteyenler için de "dinlenme evi" olarak adlandırılan tesisler vardı. Sağlık hizmetlerinin daha az olduğu ve işçilerin "sakin tatiller" geçirmesi için göl ve nehir çevrelerinde bulunan bu yerlerde yine kültürel aktiviteler öne çıkmaktaydı.

İŞÇİ SAĞLIĞI ÖNLEMLERİ

Sovyetler Birliği'nde emeğin korunması kapsamında değerlendirilen işçi sağlığı ve önlemleri oldukça kapsamlıdır. Sağlığı bir bütün olarak toplumsal yaşamın her alanında gözetilen bir yaklaşımla hareket edilmektedir. İşçi sağlığı da başından itibaren "genel" sağlık hizmetleri içinde değerlendirilmiştir. Kapitalizmin "her hasta bir müşteridir" mantığıyla tedavi edici ve ancak parası olanların ulaşabileceği sağlık anlayışına karşılık, Sovyetlerde önleyici/koruyucu sağlık hizmeti ve çevre sağlığı temel alınmaktadır. Amaç, "işçileri işlerinden veya işlerin yapıldığı koşullardan kaynaklanabilecek tehlikelere karşı korumak, işçilerin fiziksel ve ruhsal uyumuna, özellikle işin işçilere göre düzenlenmesi ve işçiye göre iş verilmesine katkıda bulunmak olan" bu işçi sağlığı hizmetleri işçiye yaşam ve çalışma koşullarıyla birlikte düşünmektedir. Buradan hareketle, işçiye hem sağlıklı iken hem de hasta iken sağlık bakımı sağlanır. Ve tüm bu sağlık hizmet-

leri ücretsizdir. Çarlık Rusya'sının sağlık bütçesinden koruyucu hizmetlere ayırdığı pay yalnızca yüzde 5 iken, Sovyetler Birliği'nde 1920'li yıllarda bu oranın yüzde 60'a yükseldiği belirtilmektedir.

Ekim Devrimi'nden hemen sonra kabul edilen kararnamelerin bir diğeri de "Ücretli Emekçiler için Tam Sosyal Sigorta" hakkı ile ilgilidir.² Bu sigorta kapsamında; "tıbbi bakım, geçici engellilik durumlarında (hastalık, kaza, karantina, gebelik, hasta bir aile bireyine refakat) yardım, doğum, ölüm vb. durumlarda ek yardımlar, işsizlik yardımları, iş göremezlik aylığı, yaşlılık aylığı, aile geçimini sağlayan kişinin ölümü durumunda geride kalanlara aylık bağlanması" yer almaktadır.

İşe girişlerde hijyen bürosunda işçilere işe giriş muayenesi ve koruyucu aşılar yapılır. Daha sonra 3-4 ayda bir periyodik muayeneler yapılır. İşçiler bu muayenelerin sonucunda kendilerine uyan işlere yerleştirilirler.

İşçi sağlığı ve güvenliği alanında düzenlemeler için İş Mevzuatı 15 Kasım 1922'de kabul edilmiştir. Buna göre hiçbir sanayi tesisi veya işlik sendikalar ve sağlık otoritelerinin onayı alınmadan inşa edilemez, tadilat yapılamaz veya başka yere taşınmaz. Hiçbir tesis iş müfettişi ve hijyen müfettişi tarafından incelenmeden hizmete giremez. Çalışılan her yerde işçi için sağlık birimleri oluşturulmuştur. 1920 yılında Çalışma Bakanlığı tarafından, yerleşim yerlerinin sanayinin zararlı etkilerinden korunması amacıyla, sanayi bölgelerinin yerleşim yerlerinin uzağında kurulması yasalaştırılmıştır. Daha bu yıllarda işçinin evinden işe gelirken yolda geçirdiği kazalar da iş kazasından sayılmaktadır.

İş yerlerinde iş yerinin büyüklüğüne göre 7-17 üyeden oluşan emek koruma komiteleri vardır. Bu yerel komiteler iş yerindeki makine koruyucularını, havalandırmayı, gürültüyü, iş günü ihlallerini vs. denetleyen bir müfettiş seçerler.

"İŞÇİLERİN SAĞLIĞI İŞÇİLERİN ELİNDE OLMALIDIR"

Sovyetler Birliği'nde 1922 yılında iş yerlerinde "sağlık hücreleri, dispanserler ve poliklinik gruplarından" oluşan sağlık kompleksleri biçiminde, Sovyetler Birliği'ne özgü bir kurumaşmaya gidil-

miştir. Bu sistemde sağlık hücrelerinde iş yerlerinde çalışan işçiler arasından gönüllü olarak sağlık eğitimine katılan sağlıkçı işçiler görev almaktadır. Bu sistemin altında yatan felsefe Dr. Semaşko tarafından, "işçilerin sağlığı işçilerin elinde olmalıdır" şeklinde ifade edilmektedir.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği sorunlarını çözüme kavuşturma sorumluluğu her zaman devlet kurumlarında olmamış, Sovyet iktidarı, bu sürece işçilerin sendikalar aracılığıyla doğrudan katılmasını sağlamıştır. 1933 tarihinde SSCB Çalışma Bakanlığı kaldırılarak, Bakanlığın işlevleri (sigorta dahil) işçi sendikalarına devredilmiştir. Böylece sosyal sigorta üzerinde işçilerin tam kontrolü sağlanmıştır. Bu uygulama tamamen Sovyetler Birliği'ne özgüdür. Sağlık Bakanlığı işçilere eskisi gibi sağlık hizmeti sunmaya devam etmekte fakat artık bu hizmetlerin finansmanı işçilerin kontrolündeki sigorta fonu tarafından yapılmaktadır. Böylelikle işçiler Sağlık Bakanlığı tarafından sunulan sağlık hizmetleri üzerinde de kontrol kazanmışlardır.

Sovyetler Birliği'nde işçi sağlığı ve iş güvenliği alanında kurulmuş olan bilimsel çalışma enstitülerinin sayısı 1935 yılında 40'a ulaşmıştır. Bu enstitülerde bilim insanları, mühendisler, hijyenistler ve hekimler birlikte çalışarak üretim sürecinde işçi sağlığını ve güvenliğini tehdit eden unsurların ortadan kaldırılması için çaba harcamaktadırlar. Amaç işçiler için güvenlik araçları geliştirmektir. Aynı yılın sonunda meslek hastalıkları enstitülerinin sayısı ise 25'e ulaşmıştır. Bunlar sendikalar tarafından yönetilmekte ve finanse edilmektedir. Çeşitli enstitülerin çalışmalarına ilişkin sonuçlar Sendikalar Konseyi Bilim Bürosu'nda toplanır ve gerekli değerlendirmelerden sonra uygulamaya konur. 1970'lerde sendikalar bünyelerinde bulundukları 5.500 müfettiş ile işçi sağlığı ve güvenliği hizmetlerinin yürütülmesi ve kontrolü ile ve çalışma yasalarının uygulanmasında görevlidir.

Sendikaların yanında emekçilerin iş güvenliğiyle ilgilenen diğer bir kurum Ağır Sanayi Bakanlığı'na bağlı olan Güvenlik Teknolojisi (Tekhnika Bezopasnosti) bölümüdür. Bölüm yalnız 1935 yılında 180 farklı güvenlik aracı geliştirmiştir.

Sovyetler Birliği deneyimi

Ç. İnci

İşçi sağlığı alanında standartların belirlenmesi ve bunların uygulanmasında da Sovyetler Birliği dünyaya öncülük etmiştir. Hava kirliliği standartları 1920'lerde kullanılmaya başlanmış ve işçi sağlığına zararlı 14 maddeyi içeren bir liste yayınlanmıştır. Sovyetler Birliği'nde çalışma ortamlarında toksik maddeler için azami kabul edilebilir yoğunlukların belirlenmesi için hükümet tarafından bilimsel bir komite görevlendirilmiştir. Sendikaların bu değerler üzerinde yorum yapma hakları bulunmaktadır.

MESLEK HASTALIKLARINA KARŞI ÖNLEM

Devrimin ilk yıllarından itibaren meslek hastalıklarına karşı çalışmalara özel önem verilmiştir.³ Tehlikeleri kaynağa yok etme veya en aza indirme amacıyla hareket edilmekte, iş yerinde kimyasalların miktarı, gürültü, işçilerin muayenesi, havalandırma gibi konularda analiz ve teftişler periyodik olarak yapılmaktadır.

1922 yılında ilk Meslek Hastalıkları Kliniği açılmıştır. 1921 yılında Moskova Hijyen Enstitüsü ve 1923 yılında –daha sonra İş Hijyeni ve Meslek Hastalıkları adını alacak olan– Obukh Meslek Hastalıkları Araştırma Enstitüsü kurulmuştur. Sovyetler Birliği'nde 1924 yılında mesleki zehirlenmelerin bildirim zorunlu kılınmıştır. Mesleki zehirlenme durumunda hastalar araştırma için enstitülere sevk edilirken, enstitülerden de ekipler olayı yerinde araştırmak için işyerlerine giderler.

SSCB'de çevre ve işçi sağlığı standartları eldeki teknik imkânların ve ekonomik koşulların getirdiği sınırlarda değil, insan sağlığına olan etkilerine göre belirlenir. Ve bu standartlar genel sağlık etkileri yanında davranışsal, nörotoksik ve mutajen etkiler de hesaba katılarak ölçülür ki bu da Sovyetlere özgü bir yöntemdir.

*

Sendikalar, emeğin korunmasındaki rolleri dışında kültür ve eğitim düzeyini yükseltmeye yönelik çalışmalar da yapmaktadır. 1975 yılında sendikalara bağlı 21 binden fazla kültür kulübü ve kültür sarayı, 33 bin 400 sinema salonu, yaklaşık 23 bin kütüphane, 305 bin okuma ve eğitim odası vardır. Beden eğitimi, spor ve turizmin gelişiminde sendikalar önemli rol oynamaktadır. Sendikaların

altında binlerce gönüllü spor dernekleri, turizm kurumları ve örgütleri çalışmaktadır.

Sendikalar, konut ve kültür yapılarının inşaat planlarının kontrolünü, satış işletmelerinin çalışma şartlarını ve iyileştirme prosedürlerini, sosyal beslenme şartlarını ve belediye hizmetlerinin sistematik kontrolünü de üstlenmektedir.

KADIN İŞÇİ SAĞLIĞI

Ekim Devrimi'nden hemen dört gün sonra çıkarılan kararnamelerden bir diğeri de kadın emeğini korumaya yöneliktir. "Eşit işe eşit ücret" ilkesi yasal güvence altına alınır. Ama öncelikle "eşit iş" için birtakım önlemlerin alınması gerekir. Çünkü Çarlık Rusya'sının o geri toplumsal yapısında kadınlar eğitim ve istedikleri işlerde çalışma imkânlarından yoksundur. Çarlık Rusya'sında çalışan kadınların yüzde 55'i hizmetçi veya gündelikçi, büyük sanayi ve inşaat sektöründe çalışan kadınların oranı ise yüzde 13'tür. Kadınlar erkeklere oranla yüzde 40 daha az ücret almaktadır. Öncelikle bu eşitsizliği gidermek adına kadınların okur-yazarlık oranını ve eğitim durumlarını geliştirecek önlemler alınmalıdır. Bu amaçla kadınların çok yönlü eğitimi için okullar ve kurslar açılır. 1930'ların ortalarında okur-yazar olmama durumu ortadan kaldırılmıştır.

Bunlar esasında kadınların toplumsal ve de çalışma yaşamına katılmalarının önündeki engelleri kaldırmak için alınan önlemlerin bir parçasıdır. Ev içi işlerin toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülmesi, çalışma ve yaşam alanlarında, çocuk bakım merkezlerinin, kreşlerin, ortak mutfak, çamaşırhane vb. kurumlaşmaların yaygınlaşması kadınların kültürel ve mesleki alanlarda kendilerini geliştirebilmelerine imkân veren önlemlerdir.⁴ Daha çok "erkek işi" olarak görülen, görece ücreti yüksek olan işlerde (madencilik, mühendislik, inşaat, kimya ve metal) açılan cıvık okulları ve meslek kurslarına kadınların katılması için tedbirler alınmış, gerekli görüldüğü ölçülerde bu okullarda kadın kotası uygulanmıştır. Bunlarla birlikte eski Çarlık döneminden miras gerici ataerkil algıları kırmak için de ideolojik mücadelenin yapıldığı, kadınların çalışma yaşamı başta olmak üzere toplumsal hayatın her alanında sovyetlerde, sendikalarda vb. yer alma-

larına yönelik teşvik edici eğitimlerin yapıldığını da belirtmek gerekir. Bu çabaların sonucunda ilerleyen yıllarda kadınların istedikleri meslekleri seçebildiği, meslekler arasında cinsiyet ayrımının giderek silikleştiği görülmektedir. 1940'a gelindiğinde sanayi, ulaştırma ve inşaat işlerinde tüm çalışanların yüzde 40'ını (11 milyon) kadınlar oluşturmaktadır.

Devrimden sonra yayınlanan kararnamelerde kadın işçilere doğum öncesi ve sonrası sekizer hafta olmak üzere toplam dört ay ücretli izin hakkı tanınmış, 3 saatlik arayla en az yarım saat olmak üzere emzirme izinleri de bu metinle birlikte yasallaşmıştır. Doğumdan sonra bir yıl ücretsiz izin ve daha sonra eski işine kıdem ve emeklilik haklarında bir kayıp olmadan dönebilme hakkı vardır. Kadınlar 2 yıl da sosyal yardım olarak izinli sayılabiliyorlardı. İşçi kadınlara regl dönemlerinde genelde birkaç gün ücretli izin verildiği belirtilmektedir.

Fabrikalarda hamile kadınlar için özgün istihdam politikaları geliştirilmiştir. Hamile işçiler, örneğin toksik maddeler gibi sağlığa zararlı olabilecek bölümlerden daha uygun bölümlere yerleştirilmektedir. Belli işlerde (örneğin kömür ocakları, metal döküm işleri) ve belli kimyasal maddelerle (örneğin kurşun, benzen, krom, nikel, zifir) çalışmaları yasaktır. Burada dikkat çekilmesi gereken bir diğer nokta da erkek işçilerin de erkek üreme hücrelerine zarar veren klopropren, etilen oksit ve dimetil dioksit gibi kimyasalların kullanıldığı işlerde çalıştırılmadığıdır.

*

SSCB'de ücretlerin insanca yaşamaya yettiğini, herkesin iş bulma garantisi olduğunu, hiçbir işçinin meslek gruplarının izni olmadıkça işten çıkarılmadığını da vurgulamak gerekir. Ayrıca her işçi evden işine ücretsiz ulaşım hakkına sahiptir ve SSCB'de yaşayan her vatandaşa ücretsiz daire verilmektedir. Çocuk işçiliğinin yasak olduğunu, işsizliğin yaşanmadığı gerçeğini de unutmamak gerekir.

Ek olarak, kapitalist üretimin yapısal krizlerinin neden olduğu sorunlar karşısında kapitalistlerin bulduğu çözümlerin daha çok işsizlik ve emeğin korunması önlemlerinden vazgeçmek olduğu bilinmektedir. Bu açıdan 1929 yılında yaşanan büyük bunalım sonucu olarak büyük

oranlarda artan işsizlikleri ve ağır çalışma koşullarını yaşayan kapitalist dünyaya karşın, Sovyet işçilerinin o dönem elde ettikleri yaşam ve çalışma standardının kalitesi arasındaki fark muazzamdır.

"Başkası için servet üreten basit bir makine" haline getirilmiş "bir yük hayvanından daha beter" olan işçiler Ekim Devrimi ile iktidarı ele alarak başka bir yaşamın mümkün olduğunu göstermişlerdir. Ve bugünün ağır sömürü ve kölelik koşullarında çalışan işçiler için Ekim Devrimi yol göstericidir.

Notlar:

¹ Marx, *Ücret-Fiyat-Kar*

² Karşı devrimin neden olduğu savaş

koşullarında bu kararname diğer pek çok düzenleme gibi ancak 1922 yılından itibaren tam olarak uygulamaya girebilmiştir. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan çıkmış bir ülkede gerçekleşen Ekim Devrimi ile gelen Sovyet iktidarı bir de karşı devrimin yarattığı savaş koşullarıyla uğraşmak zorunda kalmış olmasına rağmen emeğin korunmasına yönelik önlemlerin uygulanmasına özen göstermiştir. Aynı şekilde emperyalist-kapitalist dünyanın kuşatmaları altında yeni bir yaşamı inşa etme çabasındaki Sovyetler Birliği'nin 2. paylaşım savaşıyla birlikte gelen olumsuz koşullara ve 20 milyon insanını kaybetmiş olmasına rağmen bu alandaki ısrarı oldukça önemlidir.

³ Türkiye'de meslek hastalıkları mevzuata ismen 1945 yılında girmiş olsa da mevcutta hâlâ meslek hastalığıyla ilgili resmi bir tanı sistemi yoktur. 1970'li yıllarda Ankara ve İstanbul olmak üzere iki tane meslek hastalıkları hastanesi kurulmuştur. 1994'te ise madenlerde yaşanan sıkıntılardan dolayı Zonguldak'ta sadece göğüs hastalıkları hastanesi kurulmuştur.

⁴ SSCB, dünyada okul öncesi eğitimi ve kreş eğitimi ücretsiz olarak sağlayan ilk ülke olmuştur.

Yararlanılan Kaynaklar:

- *Sovyetler Birliği tatili!* - Kavel Alpaslan - Gazete Duvar

- *Sovyetler Birliği'nin İlk Yıllarında İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği* - Akif Akalın

- *SSCB'de işçi sağlığı ve iş güvenliği* - Emre Gürcanlı

- *Rakamsal veriler Ekim Devrimi'nin kadınlara armağanı: "Neşeli ve yüksek günler makalesi* -haber.sol.org.tr

“Bağımsız Kürdistan” gerilimi

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin (IKYB) aldığı bağımsızlık referandumu kararı yeni bir tartışma ve gerilimin tırmanmasına yol açtı. Referandumun ertelenmesi için Barzani'yi ikna çabalarının yanı sıra ABD, Birleşmiş Milletler (BM), Fransa ve İngiltere'nin sunduğu teklif ve ardından Beyaz Saray'ın devreye girerek referanduma karşı olduğunu ve iptal edilmesi gerektiğini belirtmesi de referanduma gidilmesi kararını değiştirdi. İçteki tüm olumsuzluklara ve dışarıdaki tüm basınca rağmen Barzani'nin, “Bize referandumu erteleyeceğimiz bir alternatif sunulmadı. Hiç kimsenin sözünü dinlemeyin, referanduma gidiyoruz” demesi, bölgede, merkezinde Kürtlerin bulunduğu yeni bir krizi tetiklemiş görünüyor.

IKBY'nin referandum kararlılığı, kendi iç bünyesinde olduğu gibi, başta bölgedeki sömürgeci güçler olmak üzere uluslararası boyutta da tepkilere konu edilmiş durumdadır. Referandumun başlangıç aşamalarında, başta ABD olmak üzere bazı emperyalist odaklar, referanduma ya sıcak bakıp desteklerini duyurdular ya da zamanlama sorununu vesile ederek cılız tonda diplomatik açıklamalarla mesafeli davrandılar. Yanı sıra Irak ve Türkiye'nin de belli kayıt ve kaygılarına rağmen ciddi bir tepki göstermemeleri “hayra” yorumlandı.

Fakat referandum zamanının yaklaşmasıyla, özellikle de bölge gericiliği, Kürtlere olan kinini kusmaya başladı. Zira dört sömürgeci gücün ortak derdi ve sorunu, Kürtlerin ulusal haklarını elde etmesini, kendi kaderini eline almasını engellemektir. Onlar, Güney'de kurulacak bağımsız bir Kürdistan devletinin, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki uyanışı güçlendireceğini, onlara bir model olacağını ve dolayısıyla tüm parçalarda

Bölgedeki Kürt hareketleri, savaştıkları ülkelerdeki ezen ulusun işçi ve emekçilerinden ve bu katmanlarla birleşip kaynaşmış devrimci akımlarından yeterli destek bulamadıkları ölçüde, ihtiyaç duydukları destekleri kendi cellatları olan emperyalistlerden alma yoluna gitmektedirler. Devrimci konum ve kimlikten yoksun olmak, bunun sonucu olarak, ulusal kurtuluş davasını sosyal kurtuluş davasıyla birleştirmek hedefini bir tarafa bırakarak, bu sonucu ayrıca zorunlu kılmaktadır.

büyük yankı ve etkiler yaratacağını düşünmektedirler. Bunun için bağımsızlık referandumu karşısına dikilmeyi kendi sömürgeci egemenliklerinin devamı için zorunlu görmekteyiz. Bölgedeki sömürgeci güçlerin yanı sıra referandum günlerinin yaklaşmasıyla, başta ABD olmak üzere kimi batılı “dost güçlerden” de beklenmeyen tepkiler yükselmeye başladı. Özetle, bölgesel ve uluslararası güçlerde sesler daha yüksek çıkmaya, tepkiler daha sert tonlar almaya başladı.

Bazıları bölgede istikrarsızlığa ve etnik çatışmalara yol açacağı için bağımsızlık referandumuna karşı olduklarını, bazıları sınır kapılarını kapatacaklarını

ve tüm anlaşmaları iptal edeceklerini, bazıları savaş sebebi olarak göreceğini ilan ettiler. Başka bazıları ise “Irak'ın kuzeyinde ikinci bir İsrail'e” izin veremeyeceklerini belirtti. Bazıları bağımsızlığın Balkanlaşma anlamına geleceğini, bazıları da Barzani ailesinin bu meseleyi yolsuzluklarına kılıf olarak giydirmek ve konumunu güçlendirmek amacı taşıdığını ileri sürdü vb. IKBY'nin ortağı olan Kürdistan Yurtseverler Birliği bile ABD, BM, Fransa ve İngiltere'nin sunduğu teklifin ciddiye alınması gerektiğini dile getirmek durumunda kaldı. Tüm bunlar krizi derinleştirici etkenler oldu.

Fakat bütün bu çok yönlü basın-

ca ve kuşatmaya rağmen Barzani'nin “Şehitlerimizin kanına göstereceğimiz en büyük vefa Kürdistan'ın bağımsızlığıdır. Kürdistan'ın bağımsızlığı, barış ve birlikte yaşam KDP'nin en büyük amaçlarıdır ve bu yolda kurban vermeye hazırdır” açıklamasıyla referanduma gitme kararlılığı göstermesi, “bu kararlılığın ve özgüvenin gerisinde ne var” biçiminde şaşkınlık ifadesi soruları sordurttu ve yanı sıra bazı bazı senaryoların yazılmasına da vesile oldu.

ORTADOĞU'DA KÜRT EKSENLİ GELİŞEN YENİ BİR KRİZ Mİ?

25 Eylül'de düzenlenecek bağımsızlık referandumu, görünürdeki gelişmeler ve bunların yol açacağı sonuçlar üzerinden bakıldığında yeni çatışma potansiyelleri barındırıyor. Ortadoğu gibi tarihsel düşmanlıkların derin, etnik ve ulusal boğazlaşmaların yaygın olduğu, altüst oluşların yaşandığı ve statülerin değişimle yüz yüze geldiği bir bölgede, emperyalistlerin eliyle sınırların yeniden çizilmesi, somutta Irak Kürdistanı'nın bağımsızlık ilan etmesi durumunda, bunun, Kürtlerle bölgenin tüm öteki halklarının ilişkilerini nasıl etkileyeceği ve bunlar arasında ne gibi sorunlar yaratacağı önemli bir sorun olarak orta yerde durmakta ve bunun bölgede yeni çatışmaları tetikleyeceği

Katalonya hükümetine referandum baskınları

İspanya hükümetinin Katalonya özerk hükümetinin “bağımsızlık referandumunu” kararına karşı hamleleri 20 Eylül günü de devam etti.

Referandumu “yasa dışı” ilan eden İspanya hükümeti, Katalonya kurumlarına yönelik baskınlar gerçekleştirdi.

İspanya ajanslarına yansıyan haberlere göre, Katalonya özerk yönetimi hükümetine bağlı ekonomik işler, çalışma ve sosyal güvenlik, mali işler ve dışişleri gibi bazı kurumlara yönelik

baskınlar gerçekleştirildi.

Kolluk güçlerinin bu kurumların binalarına girerek arama yaptığı bildirilen haberlerde, Katalonya Başkan Yardımcısı ve Ekonomi Bakanı Oriol Junqueras'ın yardımcılarında Josep Maria Jove'nin gözaltına alındığı kaydedildi.

1 Ekim'de yapılacağı duyurulan referandum hazırlıklarına yönelik geçtiğimiz günlerde yapılan baskınlarda seçim malzemelerine el koyulmuştu.

kayıplarına yol açmaktadır.

Zira bugün Ortadoğu'da emperyalistler eliyle ve elbette emperyalist çıkarlar hedefiyle, çatışan, çelişen ve çakışan bir dizi gerici senaryo, emperyalist nüfuz mücadeleleri çerçevesinde uygulamaya konulmuş ve halklar birbirine düşman edilmiş durumdadır. Kurtlar sofrası haline gelen bu bölgede, Kürt hareketleri dört ülkeyi içine alan geniş bir etki alanıyla ve yükselen bir güç olma özelliğiyle önemli bir yerde duruyorlar. Bu özgün konumuyla hemen herkesin artan bir ilgisine de konu oluyorlar. Dolayısıyla özellikle de ABD emperyalizmi için bölgedeki egemenliğini genişletip pekiştirmede önemli bir dayanak konumunda bulunuyorlar.

ABD, Ortadoğu'da kendine önemli bir üs görevi gören ve bağımsız devletsel oluşuma geçmesi durumunda da görece olan ve İsrail'i de rahatlatacak Güney Kürdistan'daki bağımsızlık referandumu karşısında son günlerde "referandumu desteklemiyoruz, iptal edilsin" açıklaması yaparak beklenmedik bir tutum almış oldu. Beklenmedik diyoruz, çünkü bağımsızlık referandumuna gidilmesi kararının ABD'nin onayıyla alındığı, ABD'nin onayı olmadan bunun yapılamayacağı genel bir inançtı. Başta Güneyli Kürtler olmak üzere hemen tüm Kürt çevreleri, Kürtlerin bölgede yükselen bir güç haline geldiğinden, Kürt sorununun da çözülmek üzere gündeme gelen uluslararası bir sorun haline gelmiş olduğundan ve Güneyli Kürtlerin de ABD'ye sadakatle bağlı bir dost olduğunu kanıtlamış olmasından hareketle ABD'nin kendilerine özgürlük ve bağımsızlık getireceğine, Kürtlere nihayet bir devlet kazandıracağına fazlasıyla inanmaktaydılar ve halen de inanmaktadırlar.

Dolayısıyla ABD'nin, Kürdistan'ın bağımsızlığı referandumunu desteklediğini ve iptal edilmesi gerektiğini açıklaması, hayal kırıklığının yanı sıra "ABD Kürtleri satacak mı?" sorusunu da akıllara getirmiş oldu. Hewler'in eski Fransız Konsolosu Frederic Tissot bile Kürtleri, "Kürt dostlarımız unutmayın, 1975 yılında 'dost'unuz Henry Kissinger Cezayir Antlaşması'yla sizi arkanızdan hançerlemişti" diye uyararak duruma kaldı.

ABD'nin şimdiki durumda bunu yapıp yapmayacağını, bugün için bunu yapmayı gerektiren herhangi bir nedenin olup

olduğu sorusunu yanıtlayacak durumda değiliz. ABD'nin, kendisine bu derece bağlı ve sadakatli olan, kendisi için önemli bir üs konumunda bulunan Güneyli Kürtleri ortada bırakması için şimdilik bir neden görünmüyor gibi. Fakat ABD'nin çıkarlarının gerektirdiği her yerde ve her durumda, dün dost kabul edip dayandığı güçleri satarak ortada bırakabileceğini biliyoruz. Bizzat Irak Kürtlerinin kendisi bunun trajik örneğidir. Zira Irak Kürtleri 1975 yılında Cezayir Antlaşması'yla ortada bırakılmıştı. Aynı Irak Kürtlerine aynı oyun 1991 yılında da oynanmıştı, Kürtler önce cesaretlendirilip ayaklandırılmış ve sonradan da Baas rejiminin katliamları ile yüz yüze bırakılmıştı. Çıkarlarının gerektirdiği bir durumda ABD'nin aynı şeyleri tekrar yapmayacağını bir güvenesi yoktur. Zira ABD'yi ilgilendiren şey, temel ulusal haklarından yoksun bırakılmış mazlum Kürt halkının özgürlüğü ve bağımsızlığı değil, tersine, Ortadoğu'daki kendi köleleştirici emperyalist çıkarlarıdır.

Gelinen bugünkü durumda referandum vesilesiyle sorun, ABD'nin Kürtleri ortada bırakıp bırakmama sorunu olmaktan ziyade, ABD'nin bölgedeki çıkarlarını nasıl bağdaştıracağı ve bunun sanıldığı kadar kolay olup olmadığı sorunudur. Her şeyden önce ABD, Ortadoğu'daki hegemonya mücadelesinde etkin olarak konumunu ve rakipleri karşısında mevzilerini güçlendirmek, bölgeye çıkarları doğrultusunda yeni bir biçim vermek

istiyor. Fakat Kürtler, ABD'nin bu hedeflerine ulaşmada başarılı olması için tek başına yeterli bir imkan ve güç olarak görülüyor. Bölgede, kendine bağlı Arap işbirlikçilerinin yanı sıra sömürgeci Türk devleti de ABD için son derece önemli bir güçtür ve ABD onun hassasiyetlerini gözetmek durumundadır. ABD'nin çok eski ve köklü ilişkiler içinde olduğu ve bölgedeki temel önemde çıkarlarına sadakatle bekçilik yaptığı için, Türk devletini kendi çıkarları doğrultusunda etkin olarak kullanmak zorundadır. Bunun için de sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkar ve hassasiyetlerini gözetmek durumundadır.

Bunu yaptığı durumda elbette ki Kürtlerle karşı karşıya gelmekte, Kürtlere dayanmaya kalktığı durumda ise Türk burjuvazisiyle ve Arap dünyasıyla sorunlu hale gelmektedir. Bu durum, ABD'nin bir dizi çıkarı birbiriyle bağdaştırmaya dayalı çabasının sonucudur. Dolayısıyla Ortadoğu'da birbiriyle bağdaşmayan çıkarlar, dengeler, tercihler ve politik yönelişler, ABD'nin bugün böyle yarın başka türlü davranmasının da temel nedenidir. Çünkü emperyalizm için kalıcı olan dostluklar değil, yalnızca çıkarlardır.

KAPİTALİST DÜNYANIN EMPERYALİST JANDARMASINA UMUT BAĞLAMAK

Emperyalizmle uzlaşmak, onunla işbirliği yaparak ondan destek aramak ve giderek ona dayanmak Irak'taki Kürt önderliğinin bilinen temel davranış çizgi-

sidir. Fakat bunu, söz konusu önderliklerin, somutta Barzanilerin kötü niyeti ve kişisel ihaneti ve işbirlikçi ruhuyla açıklamak, sorunu yüzeyselleştirmek olur. Zira siyasal akımlar ya da önderlikler ihanete ve işbirlikçiliğe özel eğilim duydukları için değil, izledikleri politik çizginin bir sonucu olarak bu durumla yüz yüze kalırlar. Barzaniler ve Talabaniler de sınıflardan oluşan Kürdistan'da bir sınıfın politik temsilcileridirler ve buna uygun politik çizgi izlemektedirler. Dolayısıyla her politikanın olduğu gibi bunların izlediği politikanın da bir sınıfsal mantığı vardır. Emperyalizmle uzlaşma ve onların aleti durumuna düşme, bu sınıfsal mantığın ve ideolojik kimliğin kaçınılmaz sonucudur.

Güneyli Kürtler büyük acılar çekerek, büyük fedakarlıklara katlanarak verdikleri mücadelelerin yanı sıra bölgedeki gelişmelerin de bir sonucu olarak ama elbette ki büyük ölçüde ABD'nin desteği ve koruması ile bugünkü yarı devlet konumunu elde etmiş durumdadırlar. Fakat ABD bunu, Kürtler mazlum bir halk olduğu ve özgürlüğü hak ettiği için değil, bölgedeki rakiplerine ve halklara karşı kendisinin ve İsrail'in kirli çıkarlarının sonucu olarak yapmıştır. Kürtlerin ABD sayesinde şimdiki devletsel bir oluşuma sahip olması, onları ABD'ye yaşamsal ölçüde muhtaç hale getirmiş bulunmaktadır. Dolayısıyla gelinen bugünkü aşamada, sadece Barzani ve Talabaniler değil, dört parçadaki tüm Kürt hareketleri de ulusal haklarını kazanmak veya devletsel oluşumu elde etmek ve kazanımlarını kalıcılaştırmak için şu ya da bu biçimde umutlarını ABD ve AB gibi emperyalist merkezlere bağlamış ve onların desteğine muhtaç hale gelmiş durumdadırlar.

Bu bir suçlama değil, fakat nesnel bir durumdur ve elbette ki bir mantığı da vardır. Bölgedeki Kürt hareketleri, savaşta ülkelerdeki ezen ulusun işçi ve emekçilerinden ve bu katmanlarla birleşip kaynaşmış devrimci akımlarından yeterli destek bulamadıkları ölçüde, ihtiyaç duydukları destekleri kendi cellatları olan emperyalistlerden alma yoluna gitmektedirler. Devrimci konum ve kimlikten yoksun olmak, bunun sonucu olarak, ulusal kurtuluş davasını sosyal kurtuluş davasıyla birleştirmek hedefini bir tarafa bırakmak, bu sonucu ayrıca zorunlu kılmaktadır.

Trump, İran ve Kuzey Kore'yi hedef gösterdi

New York'ta 72. kez toplanan Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda ilk kez kürsüye çıkan ABD Başkanı Donald Trump, İran ve Kuzey Kore'yi hedef alan açıklamalarda bulundu.

"Tüm dünya İran'a karşı bir araya gelmeli" diyen Trump, Kuzey Kore'yi ise "yok etmek"le tehdit etti.

İran'la yapılan nükleer anlaşmasının ABD açısından "utanç" olduğunu söyleyen Trump, İran'ın, İsrail başta olmak üzere ABD'nin bölgedeki diğer işbirlikçilerini "tehdit" ettiğini öne sürdü. İran üzerinden "terör" demagojisi de ya-

pan Trump şunları söyledi: "İran, Hizbullah ve diğer terör rejimlerini destekliyor. İsrail ve diğer komşularını tehdit ediyor. İran anlaşması ABD tarihindeki en tek taraflı anlaşmalardan biriydi. Bu, ABD için utanç kaynağıdır. Biz böyle bir anlaşmaya taraf olamayız. Tüm dünya, İran'a karşı bir araya gelmeli."

Kore yarımadasındaki krize de değinen Trump, Kuzey Kore'nin tüm dünyayı tehdit ettiğini öne sürerek "Geri adım atmazsa, Kuzey Kore'yi tamamen yok etmekten başka çaremiz kalmaz" ifadelerini kullandı.

Astana'da taraflar anlaşta

Sıra İdlib'in cihatçılardan arındırılmasında...

Suriye'deki savaşın sona erdirilmesi için Kazakistan'ın başkenti Astana'da gerçekleştirilen görüşmelerin 6. turunda tarafların anlaşmaya vardığı bildirildi. Rusya önderliğinde gerçekleştirilen görüşmeye İran, Türkiye, Suriye ve "ılımlı muhalefet" temsilcileri katıldı. Görüşmelere katılan tarafların İdlib'de bir çatışmasızlık bölgesinin oluşturulması, El Nusra'ya karşı ortak bir cephenin açılması ve buna bağlı olarak "siyasi çözüm" sürecinin başlatılması konusunda anlaşmaya vardığı bildirildi.

4. ÇATIŞMASIZLIK BÖLGESİ İDLİB'DE

Müttefiklerinin desteği ile savaşı sürdüren Suriye ordusu, cihatçı çetelere anlaşma seçeneği de sunuyor. Birçok bölgede sağlanan anlaşmalar sayesinde çatışmalar kısa sürede sonuçlanabiliyor. Bu sayede bugüne dek biri Ürdün sınırında, biri Doğu Guta'da, biri Humus'un kuzeyinde olmak üzere üç "gerilimi azaltma bölgesi" kuruldu. Astana'da sağlanan anlaşma gereği 4. çatışmasızlık bölgesi İdlib'de kurulacak.

İdlib, daha önce anlaşma sağlanan bölgelerden tahliye edilen cihatçı çetelerin toplanma merkeziydi. Burada toplanan cihatçılarla aileleri üç koldan kuşatma altında bulunuyor. Bölgenin dünya ile tek bağlantısı Türkiye üzerinden sağlanıyor. Burada sıkışan kafa kesen/karın deşen cihatçılar kendi aralarında da çatıştılar ve bunun sonucunda El Kaide'nin Suriye'deki uzantıları İdlib'in çoğunu kontrol altında tutuyor. Bundan dolayı, varılan anlaşma savaşı önlemeye yetmeyecek. Zira El Kaide uzantıları anlaşmaya uymayı reddediyor. Her şeye rağmen Türk devleti anlaşmaya uygun davranırsa -ki çok hevesli olmasa da buna mecbur görünüyor- cihatçı çetelerin etkisizleştirilmesi nispeten kolaylaşacak. Bu bağlamda çatışmasızlık bölgesi oluşturulur, AKP iktidarı süreci sabote etmezse, Suriye'deki savaşın sona erdirilmesi yönünde kayda değer bir adım atılmış olacak.

ÇİHAÇI TRANSFERİ TÜRKİYE'YE...

Kapitalist emperyalizmin imalatı olan cihatçı çeteler Suriye'nin yıkılıp yıkılmamasında özel bir rol oynamış, insanlığa karşı ağır suçlar işlemişlerdir. Bu çetelerin ideolojik, mali, askeri donanımları ABD ile bölgedeki Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi suç ortakları tarafından sağlandı. Girdikleri her yeri yakıp yıkan bu çetelerin İdlib'den sonra nereye transfer

ABD emperyalizmi PYD/YPG güçlerini Suriye ordusuyla çatışmaya zorlamazsa eğer, İdlib'in cihatçılardan temizlenmesi, savaşın finali olacak. Savaşın son bulması, tüm bölge halklarının talebidir. Elbette savaş er ya da geç bitecek, ancak siyasal islamcıların etnik, dinsel, mezhepsel ayrımları körüklemeye devam edeceklerini göz ardı etmemek gerek.

edilecekleri sorusu gündemdedir. Basına yansıyan bilgiler, şimdiden binlercesinin Türkiye'ye transfer edildiğine işaret ediyor. Bu böyleyse eğer, AKP iktidarı çeteleri Türkiye halklarının başına bela edecek demektir.

Cihatçılarla ideolojik yakınlığı bilinen dinci sermaye iktidarının, ihtiyaç duyması durumunda onları tetikçi olarak kullanması ihtimal dahilindedir. Suriyeli olmayan cihatçıları Pakistan bile kabul etmezken, AKP iktidarının onlara kucak açmasının akla getirdiği ilk ihtimal budur. Geçerken belirtelim ki tehlikenin bu kadar yakınlaşması, sınıf eksenini yitirmeden ırkçı, dinci, mezhepçi, cinsiyetçi zihniyete karşı mücadelenin önemini bir kat daha artırıyor. Bu ilkel/zorba zihniyetin iktidarda olması ise söz konusu mücadelenin fabrikalar başta olmak üzere uygun olan her zeminde yükseltilmesini gerekli, hatta zorunlu kılıyor.

ASTANA SÜRECİNDE BATILI EMPERYALİSTLER

Suriye'ye karşı savaşı planlayan ABD ile suç ortakları, Astana görüşmelerinde etkin değiller. ABD gözlemci gönderse de görüşmeler Rusya ile İran'ın etkin inisiyatifli sürdürülüyor. İngiltere, Fransa gibi AB'nin önde gelen emperyalistlerinin ise pek bir rolleri yok. Bu iki gücün Suriye'de etkileri asgariye inerken, ABD PYD'ye dayanarak varlığını sürdürüyor. Bu tablo, batılı emperyalistlerin Ortadoğu'da "tek belirleyici güç" oldukları dönemin kapandığı gerçeğinin yeni bir teyidi anlamına geliyor.

Suriye'ye savaş ilanının esas nedenleri "direnış eksenini" kırmak, Suriye'de İhvanı (Müslüman Kardeşler) bir rejim kurmak, Lübnan/Filistin direnişlerini tasfiye etmek, İran'ı kuşatıp diz çökmeye zorlamak ve Rusya'yı Ortadoğu'dan uzaklaştırmaktır. Savaşın seyri bu hedeflere ulaşamadığını ispatladı. Astana görüşmelerinde varılan anlaşma, bu durumu daha da pekiştiriyor. Bundan rahatsız olan batılı emperyalistler, o küstah üsluplarıyla bir kez daha Esad'ın çekilmesi gerektiği söylemini dillendirmeye başladılar.

Siyasi sürecin ve Suriye'nin yeniden inşa edilmesinin ancak Esad çekildikten sonra başlayabileceğini vaaz eden emperyalist şefler, belli ki yıkıcı savaşın bitmesini istemiyorlar. Bu uğursuz vaazların, Astana görüşmelerinde anlaşma sağlanmasından hemen sonra gündeme getirilmesi, emperyalist şeflerin kirli niyetlerini gözler önüne serdi. Belli ki emperyalistlerin küstahlığı, yenilgiyi kolay kabul etmelerine izin veriyor. Bununla birlikte savaşla elde edemediklerini tehdit ve şantajla elde etmeleri de olası görünmüyor.

ÇİHAÇILIK BELASI DEVAM EDİYOR

Suriye'ye karşı başlatılan yıkıcı savaş, cihatçı çetelerin akıl almaz vahşetlerini sergiledikleri bir arenaya dönüştü. Suriyeli kökten dincilerle birlikte dünyanın dört bir yanından bu komşu ülkeye taşınan tetikçiler, savaş bitse de bölge halklarının başına bela olmaya devam edecekler. Zira Türkiye dahil tüm bölge

ülkelerinde bu vahşi zihniyetle sersemletilmiş tetikçiler mevcut.

Hem emperyalistlerin hem bölge devletlerinin, gelecekte de bu tetikçileri çıkarları doğrultusunda kullanmaya devam edeceklerinden kuşku duymamak gerek. Buna rağmen Suriye'deki savaşın bitirilmesi, bu çeteler için ağır bir hezimet olacaktır. "İŞİD sonrası dönem"e dair tartışmaların başlaması, sürecin bu yönde ilerleyeceğine işaret ediyor.

ABD emperyalizmi PYD/YPG güçlerini Suriye ordusuyla çatışmaya zorlamazsa eğer, İdlib'in cihatçılardan temizlenmesi, savaşın finali olacak. Bu yıkıcı savaşın son bulması, başta Suriye olmak üzere tüm bölge halklarının talebidir. Elbette savaş er ya da geç bitecek, ancak cihatçısı ve "ılımlısı" ile siyasal islamcıların etnik, dinsel, mezhepsel ayrımları körüklemeye devam edeceklerini göz ardı etmemek gerek. AKP iktidarının eğitim müfredatında bile cihatçılık propagandası başlatması bu vebanın arz ettiği tehlikenin boyutu hakkında fikir veriyor.

HALKLARIN EŞİT VE ÖZGÜR GELECEĞİ İÇİN

Bölge halklarının hem emperyalistlerle işbirlikçilerinin olası savaş kışkırtmalarına karşı uyanık olması hem etnik, dinsel, mezhepsel ayrımların körüklenmesine karşı direnmesi gerekiyor. Halkların eşitlik ve özgürlük içinde birlikte yaşayacağı gelecek ise emperyalizme ve her tür gericiğe karşı mücadele içinde şekillenecektir.

Fransa: Bu kavga sınıf kavgasıdır!

Onu önce ırkçı-faşist Ulusal Cephe lideri Marine Le Pen'i durdurmak taktiği ile cumhurbaşkanı yaptılar. Ardından, bir partisi dahi olmadığı halde, işlerini kolay yapsın diye parlamentoda çoğunluk imkanı yarattılar. Ona bu imkanı yaratan Fransız burjuvazisi, onun en büyük ve etkili kanadı, somut olarak da Fransa'nın TÜSİAD'ı olan MADEF adlı patronlar örgütü idi. Bürokratlıktan devlet başkanlığına terfi ettirilen Emmanuel Macron onlara kusursuz biçimde hizmet edeceğine dair söz vermişti.

E. Macron "genç, karizmatik ve cesur" tezahüratları eşliğinde işe koyuldu. İlk icraatının Hollande-Walls hükümeti döneminde yarım bıraktığı işi tamamlamak olduğunu açıkladı. Fransız oligarşisini rahatlatacak ama işçi ve emekçilerin tarihsel tüm kazanımlarını tırpanlayacak reformlar çıkaracağını, öncelikli olarak da iş yasasını kökten değiştireceğini açıkladı. Macron gerçekten de Fransız işçi ve emekçilerinin ağır bedeller ödeyerek elde ettikleri tarihsel kazanımlara dönük haçlı seferini başlattı. Dikkate değer olan, Emmanuel Macron'un da tıpkı Hollande-Walls ikilisi gibi yeni iş yasasını, üstelik çoğunluk elinde olduğu halde parlamentonun onayına sunmak yerine Kanun Hükmünde Kararname ile dayatma yoluna başvurmasıydı. Olay, parlamento denen aygıtın giderek devreden çıkartılmaya başlandığını, gerektiğinde çok kolay biçimde baypas edildiğini ve bu uygulamanın burjuvazi için gitgide bir alışkanlığa dönüştüğünü de anlatmaktadır. Ki bu, söz konusu uygulamayı ayrıca manidar kılmaktadır.

Sınıf cephesinden bu saldırıya cevap gecikmedi. En büyük sendikalardan biri olan CGT, Hollande-Walls hükümetinin dayattığı El Khomri yasasına karşı ortaya koydukları tutumu tekrarlayacaklarını, Macron'un iş yasasına karşı da aynı kararlılıkla karşı koyacaklarını açıkladı, Fransa çapında eylem çağırısı yaptı. Bu çağrı üzerine 12 Eylül 2017 tarihinde, Paris başta olmak üzere Fransa'nın irili-ufaklı tam 180 kentinde işçi, emekçi ve gençlik kitleleri bir kez daha sokağa çıktılar. Grevler yapıp üretimi durdurdular. Ulaşımı engellediler. Günlük yaşamı adeta felç ettiler. Paris ve Paris'in Bastille Meydanı bir kez daha coşku, öfke ve kararlılık yüklü yüz bin kişilik yeni bir protesto gösterisine sahne oldu. Diğer kentlerde de benzer bir tablo vardı. İşçiler daha ilk adımda gerekli mesajı verdiler: "Bu daha başlangıç, kavga sürecek!"

SERMAYE MEDYASININ KARALAMA KAMPANYASI

Fransız işçileri, emekçileri ve gençliği bir kez daha ülke sokaklarını boydan boya eylemleri ile sarsarken, Emmanuel Macron yurtdışı gezilerine çıktı. Doğal olarak, ziyaret ettiği yerlerde konuya dair sorular soruldu. Macron, sonradan da tekrarladığı gibi, eylemleri küçümsemedi, yapanları da "tembeller ve marjinaler" olarak niteledi. Bu tutumu ve kararlılığı ile sadece MADEF oligarşisinin değil, başta Alman burjuvazisi olmak üzere, gözü kulağı Fransa'da olan tüm Avrupa burjuvazisinin takdirini de topladı.

Beklenildiği gibi Fransız kirli medyası Macron'un yardımına koşmakta gecikmedi. Her zamanki gibi gerçeklerle uğraşmak yerine, aşağılık yalanlara, spekülasyonlara başvurdu. Bir karalama kampanyası başlattı. Eylemlerin nedenlerine hiç ama hiç değinmedi. İşçilerin taleplerinden hiç bahsetmedi. Macron'un reform adı altında başlattığı saldırılar zincirine hiç girmede. Bu saldırı dalgasının gerçek niteliğini özenle gizledi.

Bununla da kalmadı bir kez daha resmi ağızlardan alınma, 12 Eylül'deki eylemlere katılıma ilişkin sayıları yansıttı kirli sayfalarına. Kirli medyaya göre "eylemlere katılım çok düşüktü. Topu topu 250 bin kişi eylemlere katılım göstermişti. Gençliğin eylemlere katılımı ise çok ama çok azdı. Kısacası, Macron ilk raundu kazanmıştı. Kirli medyaya göre bu çok doğaldı, zira reformlar çok gerekliydi ve sadece sermaye tarafı değil, Fransız halkının %90'ı da reformların yapılmasından yana idi vb..."

Şüphesiz ki bu, kara propaganda mahsulü kuyruklu bir yalan. Bilindiği üzere El Khomri yasasına karşı mücade-

le CGT de dahil küçük büyük tüm sendikalar ve gençlik örgütlerinin katılımı ile gerçekleştirilmişti. Fakat bu kez çağırısı sadece CGT yapmıştı. Haliyle 12 Eylül eylemleri için hazırlık da ona aitti. Ne var ki kirli medyanın iddialarının tam tersine eylemlere katılım 400 bindi. Bu ise El Khomri yasasına karşı ilk eyleme katılımdan daha fazlaydı. Ayrıca da Macron damgalı yeni iş yasasına karşı mücadele daha coşkulu, daha kararlı ve daha öfke yüklüydü. Pek çok üniversite açık değildi, gençliğin katılımı esas olarak liselerden di. Buna rağmen gençlik cephesinden de küçümsemeyecek oranda bir katılım gerçekleştirildi. Öte yandan Fransız işçi ve emekçileri reformdan yana olmayıp, %60-70 oranında reform karşıtıydı. Çünkü saldırının niteliğini doğru anlamışlardı.

Bu algılama ve bilinçledir ki büyük kitleler halinde, yer yer ve zaman zaman Fransa'nın her gün biraz daha azgınlaşan polisi ile çatışa çatışa Bastille ve diğer alanlara doluştular.

GERÇEK BİR SINIF KAVGASI

Emmanuel Macron'un, eylemcileri "tembeller ve marjinaler" olarak aşağılaması şaşkırtıcı değil elbette. Nihayetinde o burjuvazinin adamıdır. Haliyle kullandığı lisan da onların lisanı olacaktı. Fransa'da ve başka ülkelerde, ezilen sınıflar için her daim bu aşağılık dil kullanılmıştır, işçi ve emekçilere bu kavramla hakaret edilmiştir. Yaşam da dahil her şeyi üretip yaratınların işçi ve emekçiler olduğu tartışmasız gerçeğine karşın, hiç çalışmadan yaşayan, çalışmadan kazanan, kendi tüm servet ve zenginliğini işçi ve emekçilerin emeğini ve alın terini sömürmeye borçlu olan bu asalak takımı, hiç utanmadan bu aşağılayıcı sözleri edebilmektedir. Ki bu

sadece işçi ve emekçilerin öfkesini bilemiş ve büyütülmüştür.

Bu sözler çok açık ve yalın olarak, Macron'un eliyle başlatılan yeni saldırının bir sınıf saldırısı olduğunu, kavganın da bir sınıf kavgası olduğunu anlatmaktadır. Nitekim işçiler de bunu böyle anladılar.

SALDIRILAR DA MÜCADELE DE SÜRECEK...

Yüz binlerin sarsıcı eylemlerine rağmen Macron durmuyor. Reform yalanı ile hazırlanan yeni saldırı paketi çok geçmeden devreye sokulmayı bekliyor. Saldırı paketi elbette ki işçi ve emekçiler için yeni bir yıkım paketi olacak. Sağlık, konut ve ulaşım alanında yaklaşık 20 milyon avroluk bir kesinti yapılacaktır. Bütçeden buna göre büyük kesinti olacak. Öte yandan stratejik şirketler özelleştirilecek. Bu saldırı paketinin en önemli özelliği, Fransız oligarşisi için çok rahatlatıcı bir vergi indirimi içeriyor olmasındır.

Macron, toplam 3 ay süren El Khomri yasası karşıtı dışı dış mücadele örneği ile işçi ve emekçilerin yeni iş yasasına karşı 12 Eylül'de ortaya koyduğu kararlılık orta yerde dururken bunu yapmaktadır. Tartışmasız olarak bu, Macron'un diyet borcu olduğu, aynı zamanda da organik olarak parçası olduğu MADEF adına bir meydan okumadır. Macron Fransız işçi, emekçi ve gençliğine savaş ilan etmiş bulunuyor.

Fransız işçi ve emekçileri, onlar adına CGT Sendikası, doğrusu bu daveti kabul etmekte gecikmedi. Sıcığı sıcaklığına yine sokaklarda olacaklarını ilan ettiler. Nereden bakılırsa bakılsın, Fransa sonbaharda sıcak gelişmelere gebe dir.

Almanya'da seçim kampanyalarından yansıyanlar

K. Ali

Almanya'da 24 Eylül'de yapılacak olan parlamento seçimleri için düzen partilerinin sürdürdüğü propaganda çalışmalarına tam bir ikiyüzlülük ve tutarsızlık hakim. Düzenin iki temel partisi, Hristiyan Demokrat Birlik (CDU) ile Sosyal Demokrat Parti (SPD) sanki kendi dışında başka güçler ülkeyi yönetmiş, yaşananların sorumluları kendileri değilmiş gibi pişkinlikler sergiliyorlar. Faşist AfD açıktan yabancı düşmanlığı üzerine seçim stratejisini kurarken, sistemin iki temel partisi CDU ile SPD ise Erdoğan karşıtlığı üzerine kurdukları seçim stratejileriyle, ülkenin gerçek gündemlerini manipüle etmeye çalışıyorlar. Alman basınında "Angela Merkel ile Martin Schulz arasındaki televizyon düellosunun konuları sosyal adalet, eğitim ve fakirlik yerine mülteci politikasıydı" türünden yapılan eleştiriler, koalisyon hükümeti ortaklarının seçim tiyatrosunu bariz olarak açıklıyor.

TOPLUMSAL YIKIMI UNUTTURMAK İÇİN EN KULLANIŞLI ARAÇ ERDOĞAN

Düşük ücretler, uzun, güvencesiz ve esnek çalışma, paralı eğitim, otobanlar ve sağlık hizmetlerinde kalan bakiyenin de özelleştirilmesi saldırısı, eğitim ve sağlık alanlarında yapılan kesintiler, kadro açığı vs. gerçekleri unutturmaya çalışıyorlar. Emeklilik yaşının 67'ye çıkarılmasıyla yaşarken emekli olmanın hayal olduğunun, emekli olursa bile alacakları emeklilik aylığıyla emeklilerin bırakılmı geçinmeyi ev kiralarnı bile ödemelerinin mucize olacağı kimse farkında olmasın istiyorlar. Maddi zenginlik içerisinde yüzen kapitalist sistem içerisinde yoksulluğun artık sosyal bir olgu olduğunu, yoksulluklardan en çok etkilenenlerin başında çocukların geldiğini, kapitalist sistemin açtığı yaraları pansuman etmekle görevli kilise ve yardım(!) kuruluşlarının okul çağındaki ve çocuk yuvalarındaki yoksul çocuklarına sıcak yemek servisi yapmak için seferber olduklarını bir yana bırakıyorlar. Dış cephede saldırganlık politikalarını yabancı ülkelerdeki asker sayısını arttırarak sürdürmelerini içeride ise polise geniş serbestlik sağlayan, orduyu halk hareketlerine karşı kullanma yetkisi veren, sendikaların toplu sözleşme yapma haklarının sınırlarını daraltan ve daha birçok gerici yasal düzenlemeyle sermayenin baskı aygıtını takviye eden CDU-SPD koalisyon hükümetinin aktörleri utanmadan "daha fazla adalet" veya "yoksullukla mücadele"den

Dünyada yavaşlayarak da olsa yükselen işçi ve emekçi halk hareketlerine karşın sol muhalif politik aktörlerin sağa doğru çark etmesi bir çelişki gibi dursa da kapitalist toplumda iki temel sınıf arasında süren kavgada örgütlü devrimci bir işçi hareketi varlığını ortaya koymadığı dönemlerde bu yaşananlar biraz da işin doğası gereğidir.

dem vuruyorlar.

Aynı ikiyüzlülüğü düne kadar kollayıp korudukları Erdoğan'a karşı takındıkları davranışlarında da sergiliyorlar. Ülkenin temel gündemi sanki Erdoğan'mış gibi göstererek, Erdoğan'ın kıskırttığı soyut batı düşmanlığı kampanyasının benzerini, Alman üstünlüğü ile birleştirilmiş Erdoğan karşıtlığı üzerinden sürdürüyorlar. Sahte düşman ikilemine sıkıştırdıkları emekçileri böylece gerçek gündemlerinden uzak tutmaya çalışıyorlar. Hesaplı olarak sürdürdükleri Erdoğan karşıtlığının dozu seçimlerden sonra kaçınılmaz olarak düşecektir. Geriye, karşılıklı olarak kıskırttıkları, dinci-milliyetçi zehirle zehirlenip aptallaştırılan kitlelerin düşmanlıkları kalacak.

Yapay/spekülatif gündem yaratma çabalarını, gerici savaşların mağduru olan milyonların göçlerinden kendi sistemleri sorumlu değilmiş gibi akşam-sabah "mülteci sorunu" üzerinden Alman milliyetçiliğini kıskırtarak devam ettiriyorlar. Onların başarılı(!) icraatlarının yarattığı yıkıntıdan beslenen AfD gibi faşist partiler, devlet eliyle kıskırtılmış milliyetçilik zehriyle zehirlenmiş ortamı sömürmenin yardımıyla oy ve toplumsal desteklerini arttırıyorlar. Faşist partinin yükselişinde, AfD'nin sesini duyurmada oldukça cömert davranan resmi ve özel medya kuruluşlarının katkısı da oldukça önemli bir yer tutuyor. Faşist partiyi "sağ popülist" ancak demokrasi karşıtı

olmayan parti olarak sunan büyük medya kuruluşları, sol harekete karşı ise tam bir düşmanlık ve kindarlıkla saldırıyorlar.

TEK PROGRAM, ÜÇ "AYRI" PARTİ

Seçim kampanyası için 20 milyon avro bütçe ayıran, "İyi ve güzel yaşadığımız bir Almanya için" şiarıyla seçim kampanyasını yürüten CDU, bu "güzelliği" kaybetmemek için de "güvenlik" politikalarını özel olarak öne çıkartıyor.

"Gelecek, yeni fikirler ve onları hayata geçirecek birini gerektirir" sloganıyla parti lideri Martin Schulz'un bu iş için biçilmiş kaftan olduğu mesajını veren SPD, seçim kampanyası için 24 milyon avro propaganda bütçesi ayırdı. "Daha fazla adalet zamanı" demagojisine de sarılan SPD, Ajanda 2010 üzerinden dönemin koalisyon ortağı Yeşiller'le birlikte tekellerin saldırgan politikalarını hayata geçirenin kendi hükümetleri olduğu gerçeğini unutturmaya çalışıyor. SPD ve Yeşiller'in seçim propagandalarında da "güvenlik" özellikle öne çıkartılıyor. CDU, SPD ve Yeşiller özel olarak ağırlık verdikleri "güvenlik" vurgusuyla dışarıda militaristleşme, içeride ise polis devletini takviye etmek için destek yaratmaya çalışıyorlar. Önceki seçim propagandalarında özellikle SPD ve Yeşiller AB'yi "özgürlük", "dayanışma" ve "barış" projesi olarak pazarlarken, 2017 seçimlerinde kapitalist-emperyalist bir birlik olan AB'yi gerçek misyonuna uygun şekilde

"güvenlik" projesi olarak sunarak CDU ile aynı çizgide buluştular. *Frankfurter Allgemeine Zeitung* bu kutsal buluşmayı yıllar önce "Sol kanat giderek Merkel'in çizgisine kayıyor" diye isabetle tespit etmişti.

Seçimlerden sonra olası bir koalisyon hükümetinin ortakları olarak görülen ve tek program etrafında buluşan partilerin aslında tek parti olduklarının bundan daha iyi izahı olamazdı. Sistemin temel partilerinin ve olası koalisyon ortaklarının tek program etrafında buluşmuş olmaları, 24 Eylül'de hangi parti birinci olarak çıkarsa çıksın, kurulacak olan hükümetin dışarıda militarizmi içeride ise polis devletini kaldığı yerden takviye edeceğini gösteriyor.

ŞAMAR OĞLANI REFORMİST SOLUN İNANDIRICILIK KRİZİ

Reformist Sol Parti (Die Linke) seçimlere, "Sosyal. Adil. Barış. Herkes için" sloganıyla katılırken, koalisyon ortağı olduğu eyalet hükümetlerinde uyguladığı politikalarından dolayı değişimden yana olan seçmen karşısında inandırıcı ve ikna edici olamıyor. Kapitalist toplumun sınırları içerisinde "sosyal", emperyalist tekellerin egemenliği altında ise "Adil. Barış. Herkes için" diyen reformistlerin hükümet olmadıkları sürece pek bir sorun olmayan bu vaatleri sınanma evresinde tam bir sorun olarak karşılına çıkıyor. Herkese yaranmaya çalışan re-

formistlerin çabaları kaçınılmaz olarak sistemin egemenleri lehine sonuçlanıyor. İçerisine sürüklendikleri inandırıcılık krizi onların politik yaşamlarının yol arkadaşısı olarak yakalarını bırakmıyor.

Asgari ücretin 8,50 avrodan 12 avroya çıkarılmasını, sendikaların TİS hakkının güçlendirilmesini, kiralık işçiliğin yasaklanmasını, her alanda eşit işe eşit ücret, emeklilik aylıklarının ücretin yüzde 53'üne çıkarılmasını, asgari emeklilik maaşının da 1050 avro olmasını içeren haklı reform talepleri, eyalet hükümetlerinde ortaya koydukları pratiklerinden dolayı inandırıcı ve ikna edici olamadığı için, bir miktar oy desteğine bile dönüşemiyor.

Merkel hükümeti tarafından Federal Meclis'ten oy çoğunluğuyla geçirilen ve Sol Partili milletvekillerinin tamamının Federal Meclis'te karşı oy verdiği otobanların özelleştirilmesine, Federal Eyaletler Konseyi'nde (Bundesrat) Sol Parti'nin koalisyon ortağı olduğu Thüringen, Berlin ve Brandenburg eyaletleri karşı çıkmadıkları gibi destek vermişlerdi.

Anayasanın değiştirilmesini kapsayan düzenlemeyle ulaşım ve eğitim sektörünün kapıları sonuna kadar özel sermayeye açıldı. Meclisten geçtikten 48 saat sonra Federal Eyaletler Konseyi (Bundesrat) tarafından da kabul edilen değişiklikler Almanya'nın siyasal tarihine "En hızlı anayasa değişikliği" olarak geçti. Bu hızlı değişikliğin altında da Sol Parti'nin koalisyon ortağı olduğu Berlin, Brandenburg ve Thüringen eyaletlerinin imzası vardı. Karakolda konuşup mahkemede şaşırın Sol Parti'nin, ileri sürdüğü olumlu reform taleplerinin bile arkasında hiçbir zaman durmamış olması bu partinin seslendiği değişimden yana olan kitle için ikna ediciliğini önemli oranda sorunlu hale getirmiştir. Reformist partilerin bu başarısızlıkları gerisin geri devrimci işçi hareketine, daha geniş anlamda da devrimci sol harekete fatura olarak dönüyor. Reformist solun sömürerek tükettiği, umut kırıklığına uğrattığı geniş emekçi kesim burjuva partilerin uygulamalarına karşı daha "sert" eleştiriler yönelten faşist partilerin demagogjisine kapılıyor. Fransa'da adı "sosyalist" olan Hollande hükümetinin yıkım uygulamalarının sonucu nasıl ki Milliyetçi Cephe'nin (Le Pen) yükselişi olmuşsa, Almanya'da da AfD oldu.

Taşeron işçiliğinin yasaklanmasını AKP hükümetinden isteyen CHP'nin, yönetimde olduğu belediyelerde taşeronluğu yaygınca uygulaması gibi, OHAL ilanına destek verip, savaş tezkerelerini

onaylayan CHP'nin içerisinde yüzdüğü tutarsızlığın benzerini seçmenler karşısında Sol Parti de yaşıyor. Kapitalist sistemle bütünleşen veya ona belli sınırlar içerisinde muhalefet eden burjuva "sol" partilerin temel açmazı hemen hemen her ülkede ortak özellikler taşıyor.

25 EYLÜL'DE SALDIRI PROGRAMINA DEVAM

24 Eylül'de yapılacak olan seçimlerde %5 seçim barajını aşarak parlamentoya girmesi beklenen sistem partilerinden CDU, SPD ve Yeşiller'in seçim deklarasyonları bir kısım "sosyal" ve "çevreci" laf kalabalıklarından arındırılırsa temelde güvenlikçi politikaların öne çıkartılmasına dayanıyor. Gerçek gündemi karartmak için Erdoğan'ın sunduğu tarihi hizmeti sınırsızca kullanmakta hiçbir sınır tanımayan bu partiler, Erdoğan üzerinden saldırgan "güvenlikçi" politikalarına toplumsal desteği büyümeye çalışıyorlar. Faşist AfD saldırganlıkta hiçbir sınır tanımayarak seçim stratejisini

kapitalist tekellerin gelecekteki olası bir savaş politikalarına toplumsal destek hazırlamak için kurgulayarak, sistemin temel üç partisinin "güvenlik" maskeli saldırgan politikalarını maskelerinden arındırarak daha da ileri noktalara taşıyor. Saldırgan politikalara sınırsız destek veren büyük burjuva medya, AfD'ye "demokrasi düşmanı olmayan sağ popülistler" madalyası takarken, AKP'nin "öfkeli çocuklar" diyerek İŞİD'e verdikleri desteğin benzerini AfD'ye sunuyorlar.

Sol Parti'nin biraz solundan bir demokrat reformist programla seçimlere giren MLPD ise HADEP, SYRİZA, Podemos gibi örnekleri Almanya'da yaratma ham hayalleri peşinde daha çok sağa kayıyor. Burjuva "sol" partiler daha çok merkeze kayarak muhafazakarlaşırlarken, sol reformist partiler, Sol Parti örneğinde olduğu gibi sosyal demokratların boşalttığı yeri doldurmaya çalışıyorlar. Reformist soldan artan yere ise dünün devrimci partileri çadır kurmayı hayal ediyorlar.

Dünyada yavaşlarken de olsa yükselen işçi ve emekçi halk hareketlerine karşı sol muhalif politik aktörlerin sağa doğru çark etmesi bir çelişki gibi dursa da kapitalist toplumda iki temel sınıf arasında süren kavgada örgütlü devrimci bir işçi hareketi varlığını ortaya koyamadığı dönemlerde bu yaşananlar biraz da işin doğası gereğidir. Bu duruma son verecek yegane yol ise örgütlü işçi hareketiyle kaynaşmış komünist partilerin sahne alanından geçmektedir.

Burjuva "sol" partiler daha çok merkeze kayarak muhafazakarlaşırlarken, sol reformist partiler, Sol Parti örneğinde olduğu gibi sosyal demokratların boşalttığı yeri doldurmaya çalışıyorlar. Reformist soldan artan yere ise dünün devrimci partileri çadır kurmayı hayal ediyorlar.

Kolombiya'da "barış" sonrası 9 FARC'lı katledildi

Kolombiya'da yarım asırlık mücadelenin ardından devletle "barış anlaşması" imzalayan Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC), 2018 yılında düzenlenecek seçimlere "Halkın Alternatif Devrimci Gücü" ismiyle katılma hazırlıklarına girdi.

Eski FARC gerilla lideri Timochenko, "siyasi partinin lideri olmak konusunda şüpheleri olduğunu, onu hayal kırıklığına uğratan gelişmeler yaşandığını" açıkladı.

Ülkede, eski FARC liderinin serzenişinin altını dolduran gelişmeler yaşanıyor. FARC'ın tamamen silahsızlanması ve mal varlıklarını da Birleşik Milletler (BM) gözetiminde Kolombiya hükümetine teslim etmesinin ardından, Caquieta'nın güneyindeki San Vicente del Caguan kasabasında Maicol Guevara isimli bir topluluk liderinin daha öldü-

rüldüğü belirtildi.

Kasım'da imzalanan anlaşmanın ardından silahsızlanma sürecine destek verdiği bilinen Guevara, anlaşma sonrası öldürülen dokuzuncu eski FARC'lı oldu.

2017'nin başından beri öldürülen toplam topluluk lideri sayısı ise 56'ya yükseldi.

ABD'de polisin aklanmasına öfke sürüyor

Amerika'nın Missouri eyaletinin St. Louis kentinde katil polisin cezasızlıkla ödüllendirilmesine karşı başlayan eylemler 4. gününde (18 Eylül) devam etti.

Pazar günü kitlesel şekilde gerçekleşen eylemlerde polis saldırısıyla 80 civarı kişi gözaltına alınırken çeşitli bölgelerde polisin aklanması protesto edildi.

36 yaşındaki polis Jason Stockley'in

2011 yılında, 24 yaşındaki Anthony Lamar Smith adındaki siyahi bir genci katletmesiyle ilgili yargılamada geçtiğimiz günlerde karar açıklanmıştı. Mahkemenin katil polisi birinci derece cinayetten suçlu bulmaması üzerine protestolar başladı. Amerika Adalet Bakanlığı ise Stockley'i suçlamak için yeterli kanıt olmadığını iddia ederek bakanlık olarak bu kararın 1 yıl önce verildiğini açıklamıştı.

Meksika'da kadın cinayeti protesto edildi

Kadın bedenini metalaştıran kapitalist sistemin körüklediği kadın cinayetleri dünyanın dört bir yanında can almaya devam ediyor. Bunlardan biri de kadınların kaçırılma ve kaybedilmesinde başı çeken Meksika'da yaşandı.

Telefonundaki uygulamadan taksic çağırın Mara Fernanda Castilla adlı ka-

dın öğrenciye bir daha ulaşılammıştı. Eylül ayının başında kaybolan genç kadının cansız bedeni ise yaklaşık iki hafta sonra, 15 Eylül Cuma günü bulundu.

Meksika'da kadınlar 17 Eylül'de alanlara çıkarak kadın cinayetlerini protesto etti. Meksika'nın birçok şehrinde alanlara çıkan kadınlar "Ölüm onarılmaz", "Benim bedenim benim kararım hayır diyorum!", "Evdde okulda ya da işte özgür olmak istiyorum!" sloganlarını haykırdılar.

Meksika'daki Ulusal İstatistik ve Coğrafya Enstitüsü'nün araştırmasına göre, ülkede her gün beş kadın öldürülüyor. Ayrıca araştırmalar, Meksika'da 15 yaş ve üstü kadınların yüzde 60'tan fazlasının şiddete maruz kaldığını kaydediyor.

Otomobil tekelleri ekolojik dengeyi mahvediyor

D. Köroğlu

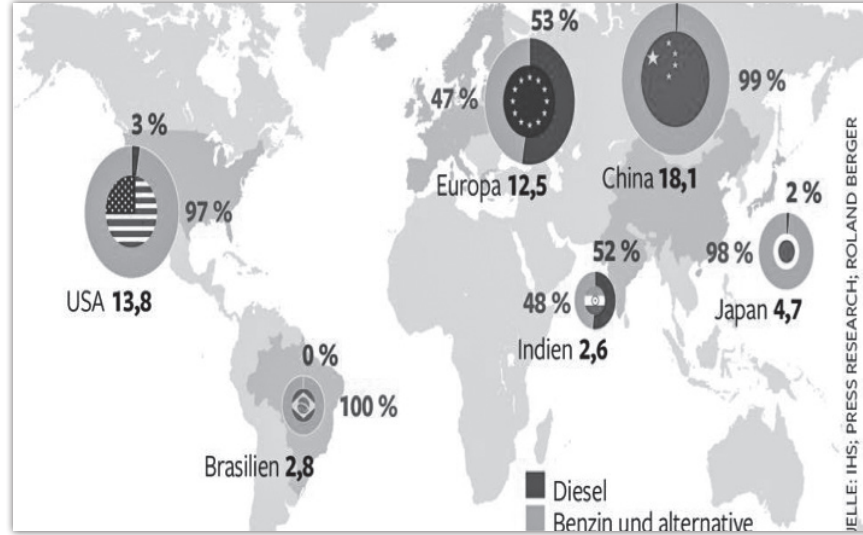
Otomotiv, Almanya'nın anahtar sanayilerinden birisidir. Alman otomobil sektörü yaklaşık 900 bin çalışanı ve 450 milyar avro cirosu ile dünyanın dört büyük araba üreticisinden biridir. Yan sanayisi ile neredeyse Almanya sanayisinin en önemli ağırlığını oluşturmaktadır. Her yedi işten biri araba üretimine bağlıdır. Buna bir de "Alman malı, mühendisi, kalitesi ve buluşları" da eklendiğinde bu alanda çok iyi durumda oldukları söylenebilir.

Kimse Alman mühendislerin sahtekarlık yapacağını düşünmemişti. Ama tekellerin çıkarları için yaptılar. En büyük tekeller olan VW, Mercedes, BMW gibi şirketler bir araya gelerek, Bosch firması (egzoz değerlerini ölçen firma) ile Amerikan Doğa Koruma Örgütü'nün egzoz ölçüm değerlerinin nasıl manipüle edileceğinin, onları nasıl kandırabileceklerinin ortak kararını almışlar. 2008 yılında hükümetin VW'nin yanında olduğunu çok net bir şekilde belirtmesine rağmen yapıldı bu. Ayrıca devlet o dönem dizel araba alanlardan en az üç sene vergi almıyordu. Yani dizeli bilfiil teşvik ediyordu.

DİZEL MOTOR MU BENZİNLİ MOTOR MU? HANGİ ZEHİR; CO₂ Mİ, NO_x Mİ DAHA ZEHİRLİDİR?

Dizel motor çalışma prensibi sonucu benzinden farklı olarak CO₂ (karbondioksit) yanında NO_x (azot oksitler) gazı üretmektedir. CO₂ ve NO_x gazları arasında anlaşılır bir karşılaştırma yapılırsa; CO₂ düşük oranlarda az zararlıdır, NO_x düşük oranda bile çok zararlıdır. CO₂ filtrelemesi kolaydır, NO_x filtrelemesi zordur. CO₂ yaşam kalitesini düşürür, NO_x yaşam süresini düşürür. Dizel motorlar CO₂ değeri olarak daha düşük emisyonu sahip olsalar da yüksek NO_x gazları nedeniyle daha zararlıdır. İyi filtrelenmediği takdirde dizel motor benzin motorundan daha kirlidir. Dizelin filtrelemesi zordur ve çok pahalıdır.

Bunun sonucunda karmaşık teknolojilerle daha pahalı dizel motorlar üretilirdi. Başta VW olmak üzere birçok tekelin uğraştığı emisyon sorunu da esas olarak CO gazlarından değil, filtrelenmesi zor ve pahalı olan NO_x gazları nedeniyle ortaya çıktı. Yani otomobil tekelleri NO_x gazlarını filtrelemenin maliyetinden kaçma peşindedir. İşte tam da bu noktada kıyamet kopuyor. Üreticiler yüksek maliyetler ve zorlu

emisyon kuralları nedeniyle dizel motorlardan benzin motorlu hibrit sistemlere yönlenmeye başladılar. Her ne kadar birçok üretici, otomobillerde dizel motorlardan vazgeçmek istemediğini belirtse de hibrit ve elektrikli otomobil modellerine oldukça fazla hız vermeleri orta vadede dizellerin sonunu getirecek gibi görünüyor.

ABD'de yapılan testlerde, otomobil kullanıcılarının aşına olduğu bir durumun, üreticinin duyurduğu yakıt sarfiyatı ile gerçek hayattaki yakıt sarfiyatı arasındaki farkın NO_x emisyonları için de geçerli olduğu anlaşıldı.

Dahası, laboratuvarında ölçülen ile gerçek yakıt sarfiyatı arasındaki fark en fazla yüzde 30 seviyesindeyken, test edilen Volkswagen'larda laboratuvarında ölçülen ile gerçek NO_x salınımları arasındaki farkın 35 kate kadar çıkabildiği tespit edildi. En son teknik egzoz filtrelemesi olan Avro 6'da, Almanya sokaklarında sürülen arabalarda 1 km başına ortalama 507 miligram NO_x ölçülmektedir. Şu andaki müsaadesi ise 80 miligramdır. Yani Avro 6 standardındaki motorlarda bile normalin 6 katından fazla NO_x ortaya çıkmaktadır. Halen kullanımda olan Avro 3, Avro 4, Avro 5 gibi eski filtrelerde bu oranın 35 misline kadar NO_x ölçülebilmektedir. Kyoto iklim antlaşmalarında özellikle bu gazların azaltılması karar altına alınmasına rağmen bu böyle.

Avrupa'da dizel motorlar yüzde 53, benzinli motorlar ise yüzde 47 satış oranına sahiptir. Hindistan'da yüzde 52 dizel, yüzde 48 benzin kullanılıyor. ABD, Çin, Japonya ve diğer ülkelerin çoğunda dizel motorlar yüzde 2 ya da 3 oranındadır. Dizel motor sorunu asıl olarak Avrupa, Hindistan, Güney Kore'de öne çıkmaktadır. Almanya'da dizel motorların oranı yüzde 60 civarındadır.

DİZEL ARABALARIN YASAKLANMASI

Almanya'nın Stuttgart kentinde 2016 yılında yapılan CO₂/NO_x ölçümlerinde değerlerin çok yüksek olduğu bir daha belirlendi. Audi A6 %36,4, Jaguar %28,3, BMW216d %19... Bunun üzerine Stuttgart İdari Mahkemesi'nde yılbaşından itibaren dizel motorlu araçların trafiğe çıkmasının yasaklanması kararı çıktı. Karara göre 1 Ocak 2018'den itibaren Stuttgart'ta dizel motorlu araçlar trafiğe çıkamayacak. Karar gerekçesinde dizel araçların yasaklanmasının, sağlığa zararlı nitrik oksit emisyonuna karşı korunma açısından gerekli olduğu belirtildi.

Keza Fransa'da 2020'de dizel motorlu araçların Paris'e girişleri yasaklanacak. 2040 yılı itibarı ile de benzinli ve dizel arabalar yasaklanacak. Benzer bir kararı İngiltere açıkladı. Hindistan-Yeni Delhi'de de dizel araç girişi yasaklandı. Hollanda dizel ve benzinli araçların satılmasını 2025 itibarı ile yasaklama kararı aldı. Norveç benzer bir karar aldı. İsveç otomobil devi Volvo 2019 yılından itibaren tamamen elektrikli ve hibrit araç üretme kararı aldı.

DİZEL TEKNOLOJİSİNİN SONU OLABİLİR

Alman Çevreyi Koruma Örgütü 2015 yılında havadaki nitrik oksit miktarının bütün ölçüm noktalarında izin verilen miktarın bir katına kadar yüksek çıktığı ve zehirli gaz miktarının ancak dizel motorlu araçların trafikten men edilmesiyle azaltılabileceği gerekçesiyle Baden-Württemberg eyaletine dava açmıştı.

Örgüt Düsseldorf kentinde de mahkeme tarafından haklı bulunmuş ve karar bir üst mahkemeye havale edilmişti. Örgüt Başkanı Resch, İdari Mahkeme

kararının üç hafta önce hükümet ve şirket temsilcilerinin katılacağı Berlin'deki "dizel zirvesinde" dikkate alınacağı umdunda olduklarını söyledi.

Stuttgart Sağlık Bakanlığı da her yıl tahminen 45.000 insanın ince toz yüzünden, yine 10.000 insanın ise Stickoxide'den dolayı öldüğünü beyan etti. Buna ek olarak havanın kirlenmesinin sonucu kalp krizlerinin, akciğer hastalıklarının, inmelerin arttığını açıklamaktadır. Stuttgartlılar bu tür arabaların kaldırılmasından yana.

Dünya çapında 280.000 çalışanı olan Stuttgart merkezli bir diğer tekeller Mercedes, 2017 yılının ilk altı ayında 1,6 milyon araba satışı gerçekleştirdi. Bunun 300 bini Çin'de ve önemli bir bölümü dizel...

Yine Dünya Sağlık Örgütü (WHO) de NO_x nedeniyle dizel otomobillerin çevreye ve insan sağlığına zarar verdiğinin raporlarla ortaya konulduğunu açıkladı. Dizel motorlar sigaradan daha zararlı olarak gösterilmeye başlandı. Birçok ülke, özellikle ABD'deki skandal sonrası dizel motorlu araçlar konusunda radikal önlemler almaya başlarken, firmalar da dizel motor geliştirmekten hızla vazgeçmeye hazırlanıyor.

SEÇİM SÜRECİNDE HÜKÜMET İLE OTOMOBİL TEKELLERİ ZİRVESİ

Merkel otomobil tekellerinin sözcüleri ile bir araya gelecek, hem de seçimden önce. Çözüm arayışları tekelleri bu sorunda zorlamasına rağmen, yeni açılımlar için görüş alışverişinde bulundular. Dizel üretimine alternatif üretimler tartışıldı. Sonbahara doğru seçimlerden önce yapılacak ikinci buluşmada dizel artıklarından en fazla etkilenen şehirlerin başkanları da çağrılarak işin ele alınacağı, 500 bin avro mali destek ile dizel sorununun çözülmek istendiği, sorunun 900 bin çalışanın kaderiyle de ilgili olduğu açıklandı.

EGZOS DEĞERLERİ SKANDALI

Skandal 19 Eylül 2015 tarihinde patlak vermişti. İlk önce VW'nin 500 bin arabayı etkileyen egzoz değerleri ölçüm programını manipüle ederek, hem müşterilerini hem de sorumlu bakanlıkları kandırması olayı açığa çıktı. Bunun üzerine sorumlular istifa ettiler. Sonrasında toplamında 112 milyon arabanın etkilendiği ortaya çıktı.

ABD Adalet Bakanlığı, VW'yi egzoz

skandalı için 4,3 milyar para cezasına çarptırdı. Başkan Winterkorn istifa etti. Tekelin toplamda 35 milyar zarar ettiği tahmin ediliyor. Öte yandan Alman hükümetine Almanya'da 3400 dava açıldı. Davanın içeriği egzoz skandalında hükümetin ve trafikten sorumlu bakanlığın olaya gözlerini kapatmasıydı. Ve bugüne kadar hâlâ da bu şirketlere karşı herhangi bir önlem alınmadı veya ceza uygulanmadı.

VW'DE EGZOS SKANDALININ YÜKÜ ÇALIŞANLARA: İŞYERİ/İSTİHDAM AZALTILACAK

Otomobil sanayiinde her yıl 3,7 milyar avro tasarruf etmek için 2025 yılına kadar 30 bin kişilik istihdam alanı azaltılacak. Öncesinde işçilere çok kâr için çalışmaları emredilirdi. Şimdi ise "ne yapalım ki masraflar arttı, bu yüzden en kârlı ve kolay tasarruf yolu işyerinin/istihdamın azaltılmasıdır" deniliyor. Bu da işçi çıkarma değil, istihdam azaltma olacaktır.

Halbuki esas suçlular yöneticilerdir. Dünyada 1 numara olmak için aşırı kâr hırsıyla hareket eden, daha ucuza üretmek hedefiyle işçi temsilciliğini yanına alıp egzoz değerlerini manipüle edenler onlardı. Hem arabaları satın alan insanları hem de kendi çalışanlarını kandırdılar.

Ne pahasına olursa olsun yüksek kazanç, saldırganlık, aşırı baskı ve ayrıca diğer kapitalist tekellerle rekabet, bu tablonun asıl nedenleridir ve bu politika tastamam tekellere aittir. Böyle olduğu halde fatura çalışanlara kesiliyor. IG Metall yöneticileri ise "işten atılma yok, işyeri (istihdam) azaltılacak onun için bir sorun yok" demekte, bu oyuna ortak olmaktadır. Yeri gelmişken IG Metall sendikasının da bu işin tam göbeğinde olduğunu belirtelim. Onun için VW'de araba işi olmayan bölümlerin tasfiyesi gündemde; MAN Roland, MAN Renk, MAN Diesel vs. gibi...

Tekeller tekniğe daha fazla yatırım yapıp, daha iyi egzoz değerleri sağlayarak doğayı daha az kirleteceklerine, aşırı kâr hırsıyla hileler yapıp dünyamızı mahvetmektedirler. Otomobil tekeli, bu skandala neden olan aşırı kâr hırsının sonucunda 2014 yılında 12,7 milyar, 2015 yılında 14,6 milyar, hatta 2016 yılında bile 11,3 milyar avro kazanç sağladı.

SOSYALİZM TEK ÇIKAR YOLDUR

Kapitalist sistem dünyamıza ne kadar zarar verdiğine bakmaksızın kâr için her ne gerekiyorsa onu yapmaktadır. Ayrıca özel araba teşviki ile neredeyse her evde iki veya daha fazla arabanın olduğunu görmekteyiz. Sosyalizm ise gerek güvenli, hızlı, kaliteli toplu taşımacılık gerekse sağlıklı enerji kullanımı ve her şeyin insan ve doğamız için olması yaklaşımı ile geleceğimizi kurtarabileceğimiz tek alternatiftir. Tek çıkar yol sosyalizm için mücadeledir.

Açlığa, savaşa, yoksulluğa karşı

Ekim Devrimi yol gösteriyor!

Artık tamamıyla gericilemiş, çürümüş ve kendini üretmez hale gelmiş burjuva egemenliği karşısında proleter bir devrim kendini dayatmaktadır. Bugün insanlığın binlerce yıldır yarattığı tüm birikimi yok eden kapitalist sisteme karşı 100. yılında Ekim Devrimi kurtuluş yolunu göstermektedir.

Kapitalist sistem emek sömürsüne ve artı-değer gaspına dayanır. Hiçbir şey üretmeyen kapitalist, emek gücünden başka satacak bir şeyi olmayan işçinin ürettiği ürüne el koyar ve işçiye yalnızca yarın da yaşayabileceği kadar ücret öder. Patronun kârı, işçinin ödenmemiş emeğidir. Patron bu kârı arttırabilmek adına çalışma sürelerini uzatır, işçi sayısını düşürür, el koyduğu ürünleri satılmak için pazarlarını genişletmek ister; savaşa yol açar. Düşmanı olduğu sınıfın birliğini engellemek için ırkçı faşizmi pompalar, din aracılığıyla kendisine itaatkâr köleler yaratır. Tüm dünyayı dev bir ülke haline getiren tekeli kapitalizm, bir avuç asalağın patronluğuna karşı milyonlarcasını proleterleştirir. Nitekim kapitalist sistem çıkardığı savaşlarda binlerce insanın ölümüne sebep olmuş, milyonlarca insanı açlık ve sefaletin pençesine atmıştır.

Emperyalist kapitalist dünya burjuvazisinin kendi sefil çıkarları için yarattığı cihatçı çeteler eliyle çıkardığı Suriye savaşının ilk 5 yılında 470 binden fazla insan yaşamını yitirdi, 6 milyona yakın insan yerinden yurdundan oldu. Bunlar yalnızca resmi rakamlar...

Öte yandan Sadece 2017'nin ilk 9 ayında resmi verilere göre 2 bin 550 mülteci Akdeniz'de hayatını kaybetti.

Yine kendi çıkarları için Ortaçağ karanlığını temsil eden yerli işbirlikçileri aracılığıyla çıkardığı Yemen'deki iç savaşta, 17 milyon insan sefalet içinde yaşıyor, 7 milyon insan açlık çekiyor.

1800'lerde Avrupa'da görülen salgın hastalıklar, 21. yüzyılda Yemen halkını kırıp geçiriyor.

Boko Haram adlı cihatçı çetenin faaliyet gösterdiği Nijerya'da da milyonlarca insan açlığın kıyısında yaşıyor.

Son olarak Birleşmiş Milletler'e bağlı kuruluşların yayınladığı Gıda Güvenliği ve Beslenme Durumu 2017 Raporu'na göre geçtiğimiz yıl 815 milyon kişi yetersiz beslendi. Bu sayının 2015 yılına göre 38 milyon arttığı ifade edilirken, dünya genelinde beş yaş altı 155 milyon çocuk da yetersiz beslenme nedeniyle yaşlarına uygun olarak gelişim gösteremedi. Dünya nüfusunun yüzde 11'i açlık çekiyor.

Dünya halkları salgın hastalıkların, sefaletin, açlığın ve savaşların koynunda can çekişirken, dünyanın iki büyük silah tekeli Boeing ve Lockheed Martin açıkladıkları rakamlar ile kârlarına kâr kattıklarını dünya kamuoyu ile paylaştılar. Boeing'den yapılan açıklamaya göre, geçen yılın (2016) dördüncü çeyreğindeki net kâr, bir önceki senenin aynı dönemine göre yüzde 58 yükselerek 1,63 milyar dolara ulaştı. Lockheed Martin'in geçen yılın dördüncü çeyreğindeki net kârı, bir önceki senenin aynı dönemine göre yüzde 17 yükselerek 959 milyon dolara ulaştı. Şirketin net kârı bir önceki senenin aynı döneminde 817 milyon dolar olmuştu. Şirketin 2016'nın dördüncü çeyreğinde geliri de yüzde 19 artarak 13,75 milyar dolara çıktı. Lockheed Martin, 2015'in Ekim-

Aralık döneminde 11,52 milyar dolar gelir açıklamıştı.

Birleşmiş Milletler 2000 yılında yaptığı "Binyıl Doruğu" toplantısında "daha yaşanabilir bir dünya için" harekete geçmişti(!) "Yoksulların ve açlık çeken insanların oranı yarı yarıya azaltılacak" diyerek toplantıyı açarken, kendilerine 15 yıllık bir zaman dilimi vermişlerdi. Bu toplantının üzerinden bugün 17 yıl geçti ve emperyalist kapitalizm dünya halklarına daha fazla açlık, daha fazla savaş ve daha fazla ölümden başka bir şey vermedi.

Oysa 1917'de gerçekleşen ve 100. yılının içinde olduğumuz Ekim Devrimi tüm insanlığa başka bir dünyanın mümkün olduğunu göstermiştir. İnsanın insana kulluğunun yok olduğu, üretkenlerin yönettiği, sovyetlere dayanan gerçek bir doğrudan demokrasinin mümkün olduğu bir sistem olarak sosyalizm, kapitalizmin yarattığı tüm kötülüklerin gerçek çözümünü olduğunu ortaya koymuştur. Burjuvazinin yüzyıllardır çözemediği, tersine nedeni olarak ortaya çıktığı tüm sorunları yok etmenin nesnel zeminini oluşturmuştur. Artık tamamıyla gericilemiş, çürümüş ve kendini üretmez hale gelmiş burjuva egemenliği karşısında proleter bir devrim kendini dayatmaktadır. Bugün insanlığın binlerce yıldır yarattığı tüm birikimi yok eden kapitalist sisteme karşı 100. yılında Ekim Devrimi kurtuluş yolunu göstermektedir.

Çürümüş düzenin eğitimdeki yansıması...

TEOG tek adamın emriyle kaldırıldı!

2017-2018 eğitim-öğretim yılına müfredatın değiştirilmesiyle, ihraç edilen kamu emekçilerinin yerini sözleşmeli öğretmenlerin almasıyla ve ilk derste "15 Temmuz Destanı"ni öven kitapçıkların dağıtılması ile girmiş olduk.

Müfredatta yapılan değişikliklere baktığımızda, biyoloji ders saatlerinin azaltıldığını, din kültürü dersleri saatlerinin arttırıldığını, biyoloji dersinden evrim konusunun kaldırıldığını görüyoruz. Din kültürü dersinde cihat konusu "güzellemelerle" işleniyor ve "kadının kocasına itaat etmesinin ibadet olduğu" ibaresi yer alıyor. Keza 15 Temmuz darbe girişimi konusuna da genişçe yer veriliyor.

Şimdi de bir gece "TEOG'u (Temel Eğitimden Ortaöğretime Geçiş Sınavı) kaldırıyoruz" diyen Tayyip Erdoğan'ın ardından, ertesi gün Milli Eğitim Bakanı'nın TEOG'u kesin olarak kaldırdıklarını belirten açıklamalarıyla karşı karşıya kaldık. Sermaye düzeni o hale gelmiş bulunuyor ki eğitim gibi hayati bir konu dahi bir diktatörün iki dudağı arasında çıkacak bir söze bakıyor. O "istemiyorum" deyince, ertesi gün gereği yapılıyor.

AKP'nin 16 senelik hükümeti boyunca 5 kez değişiklik yaptığı ortaöğretime geçiş sınavında gelinen yerde 6. kez değişiklik yapılıyor: AL, LGS, OKS, SBS, TEOG... Türkiye Özel Okullar Birliği Başkanı Nurullah Dal konuyla ilgili yaptığı açıklamada şöyle diyor: "TEOG olmazsa alternatifini sınavsız, 'adrese dayalı yerleştirme' yapmaktır. Bu sene TEOG olmayacak, bu kesin ama yerine ne gelecek şu anda net değil. Ama belli okulların

sinavla öğrenci alacağını, bu sınavların da Milli Eğitim Bakanlığı tarafından hazırlanacağını biliyoruz. Özel okullardan da sınavla öğrenci almak isteyen 50-60 okul olur." Henüz tüm öğrenciler için uygulanan tek sınavda bile sürekli hata yapılırken, her bir okul için hazırlanacak ayrı sınavlarda çıkacak sorunları tahmin etmek zor olmasa gerek.

Yüksek puanlı devlet okulları için Türk ve yabancı özel okullara girmek isteyen öğrenciler için sınav yapılabilir. Ama diğer öğrencilere -ki bu öğrencilerin çoğunluğunu işçi emekçi çocukları oluşturuyor- "adrese dayalı yerleştirme"nin uygulanmasıyla birlikte bu sene de mahallelerde sayısı çoğaltılan imam hatip okulları ve meslek liselerinin yolu görünecek. Tam da sermaye devletinin *Ulusal İstihdam Stratejisi (2014-2023)* ve *Eylem Planları (2017-2019)* belgesinde açıkladıkları gibi olacak. Yani öğrenci-

lerin yüzde 70'inin mesleki teknik eğitim almaları, yüzde 30'unun da imam hatipli olması sağlanacak.

TEOG sınavının kaldırılmasıyla birlikte devletin bu hedefleri adım adım hayata geçirmeye başladığı görülüyor. Bir bina düşünün: Zemini çürümüş, ve siz üstünde durmadan değişiklikler yaparak, yeni binalar inşa ederek onu ayakta tutmaya çalışıyorsunuz. Ama zemini çürük olduğundan yaptığınız her değişiklikte çürümüşlük ortaya serilecek ve binalarınız yıkılacaktır. Tıpkı çürümüş düzenin eğitim sisteminde olduğu gibi...

Birkaç senede bir yapılan değişiklikler gösteriyor ki sistemin temeli sağlam değil. Doğaya ve insani yaşama aykırı olduğundan, temelini emek sömürüsü üzerinden oluşturduğundan dolayı değişiklikler işe yaramıyor/yaramayacak. Aksine, atılan her yeni adım her geçen gün eğitim sisteminin çürümüşlüğüne

bizlere daha somut sonuçlarla gösterecektir. Öve öve getirdikleri TEOG sınavı için şimdi "çocukların üzerindeki baskıyı arttıran bir sistem olduğunu" söyleyenlerin "çocuklar üzerindeki baskıyı" filan umursadıkları yok elbette. Zira onların eğitim sisteminin merkezinde toplumun çıkarları değil, sermayenin ihtiyaçları var. Sermayenin çıkarları gerektirdiğinde bir gecede alınan kararlar sistemde değişiklik yapılabiliyor.

Sorun sınav sisteminin değiştirilmesi değil, sınav sisteminin nasıl bir düzende oluşturulduğudur. Bu sınavlar yüzünden intihar eden birçok arkadaşımız oldu. Geleceğimizi çalan, hayatlarımızı bir sınava sığdırmaya çalışan ve istediğinde sınavları değiştirerek geleceğimizle oynayan bu çürümüş düzenin yıkılması için mücadeleyi hep birlikte büyütmemiz gerekmektedir.

İSTANBUL'DAN BİR GENÇ KOMÜNİST

İmam hatiplerin önünü açan TEOG hamlesi

Önce imam hatiplerin daha da yaygınlaştırılması için merkez ve ilçelerdeki nüfus alt sınırını kaldırdılar. Şimdi de TEOG sınavını kaldırarak "mahalli" uygulamaya geçileceğinin sinyalini verdiler. Bu son iki adım birbiriyle bağlantısı içerisinde şunu ifade ediyor: İmam hatip liseleri artık bir tercih değil zorunlu-

luk olacak.

Bir eğitim sistemi düşünün, "yeni" model açıklanmadan eskisi kaldırılıyor. Hem de eğitim-öğretim dönemi başlamış, yüz binlerce aile, TEOG'a hazırlanmışlar diye binlerce lira verip çocuklarını kurslara, dershanelere yazdırmışken... 15 yıllık AKP döneminde 5 kez milli

eğitim bakanı değişmiş, her bakanla beraber eğitimde de yeni bir sistem değişikliğine gidilmiş... Sonra bir gece TV'de nutuk atan T. Erdoğan "Ne TEOG'u, biz TEOG'la mı geldik" deyince TEOG da kaldırılmış...

Gelişmeler ve açıklamaların her biri kendi içinde değerlendirildiğinde çok kendiliğinden geliyormuş gibi duruyor. Herkes eğitim sisteminde "istikrarsızlıktan" bahsediyor. Oysa bütün bu tartışmalar biçim tartışmalarıdır. 15 yıl boyunca özü itibarıyla AKP kendi adına "istikrarlı" bir programı hayata geçirmiştir. 2016 MEB verilerine göre, 500 civarında olan imam hatip okulu sayısını 3 bin 500'e, ilahiyat fakültesi sayısını 17 binden 100 bine, imam hatipte okuyan öğrenci sayısını ise 60 binden 1,5 milyona çıkartmıştır. Evrim ve laiklik gibi içerikler müfredattan çıkartılarak/azal-

ılarak cihat ve "değerler" eğitimi gibi gerici öğretiler okullarda yer edinmiştir. Her okula mescit yapılarak, kültür ve fen derslerinde dinsel gericiğin etkisi artırılarak okullar tam anlamıyla medreselere dönüştürülmüştür. Ensar Vakfı başta olmak üzere dinci-gerici tecavüzcü çetelere vakıf adı altında yurtlar ve kurs hizmetleri alanı açılmıştır.

Yani görüntü itibarıyla anlıkmiş gibi yaşanan değişimlerin ardında T. Erdoğan'ın işaret ettiği "dindar ve kindar" bir gençlik yetiştirme çabası vardır. Bu çaba özü itibarıyla her geçen gün artan sosyal ve siyasal saldırılar karşısında sesi çıkmayacak, tevekkül edecek bir toplum oluşturmayı hedeflemektedir. Ve bugüne kadar hayata geçen her biri birbirinden "farklı" görünen sistem biçimleri bu amaca hizmet etmektedir.

Proletaryanın uluslararası birliği: Birinci Enternasyonal

"Birinci Enternasyonal, proletaryanın sosyalizm uğruna uluslararası mücadelesinin temellerini atmıştır." (Lenin)

Enternasyonal (Uluslararası İşçi Birliği) Avrupa işçi sınıfının mücadele birikiminden aldığı dersler ile "işçi sınıfının uluslararası alanda birliğini yaratmak ve dayanışmasını sağlamak" için 28 Eylül 1864'de St. Martin Hall'da yapılan toplantıda kurulmuştur. Enternasyonal'in kuruluşundan bir yıl kadar önce hemen hemen aynı işçi ve emekçi örgütleri 1863'te Amerikan İç Savaşı'na dair bir kampanya için yine aynı salonda toplanmışlardı. Marx'ın "Uluslararası İşçi Birliği'nin Kuruluş Çağrısı" metninde belirttiği gibi, "Batı Avrupa'yı Atlantik'in öte yakasındaki köleliği sürdürmek ve yaygınlaştırmak üzere rezil bir haçlı seferine paldır-küldür girmekten koruyan egemen sınıfların dirayetleri değil, İngiltere'nin çalışan sınıflarının bu canice çilginliğe karşı yiğitçe direnmeleri olmuştur."

Avrupa kıtasında yaşanan grevler, ayaklanmalar ve devrimler dalgası işçi sınıfına önemli dersler bırakmıştı. 1834'te Fransa'da Lyon dokuma işçilerinin grevi, 1844'te Almanya'da Silezyalı dokuma işçilerinin ayaklanması, 1848 Haziran'ında

Fransız Devrimi'nde proletaryanın sözü kanla bastırılıyordu. Ancak bütün yenilgiler beraberinde işçi sınıfının mücadele deneyimini arttırıyor, "bir sınıf olarak" doğrudan çıkarları için mücadele edeceği günleri getiriyordu. İşçi sınıfının ortak çıkarları için kuracağı ilk uluslararası örgüt "Birinci Enternasyonal" işte böyle doğdu. Marx ve Engels'in ideolojik önderliğini de yaptığı 1. Enternasyonal çeşitli ülkelerin işçi ve emekçi örgütlerinden, sendikalarından, birliklerinden oluşuyordu.

Marx yayınladığı Enternasyonal'e çağrı metninde Avrupa'da gelişen kapitalizmin tahlilini yapıyor, "işçi sınıfının sefaletinin arttığına, sınaî gelişme ve ticari büyümenin eşsiz olduğuna" dikkat çekiyordu. Bu büyümeyle birlikte kapitalistlerin sömürüyü arttırma savaşında (tıpkı Amerikan İç Savaşı'nda olduğu gibi) işçi sınıfını kullandığını anlatıyordu. İşçiler bir bölgede greve çıktığında veya iş bıraktığında başka ülkenin işçileri getirilip grev kırıcılığı yaptırılıyordu, proletarya sömürücüler sınıfının savaşlarında birbirini boğazlıyordu. Buna karşı işçi sınıfının uluslararası dayanışması ve birliği önemli bir yerde duruyordu. Avrupa'da kapitalist gelişim hızla devam ederken

sömürülen ve gittikçe yoksullaşan işçi sınıfının mücadelesi de ülke sınırlarını aşıyor, bir ülkeden bir ülkeye yayılıyordu. İşçi sınıfının bu ortak mücadelesi Uluslararası İşçi Birliği'nin kuruluşu ile kitlesel bir örgüte kavuştu.

Enternasyonal kurulduktan sonra birçok ülkede çeşitli sendikalara destek verdi, sekiz saatlik iş günü ve grev hakkı için mücadele yürüttü. Paris'te greve çıkan tunç işçileriyle, Cenevre'de inşaat işçileriyle, Edinburg ve Londra'daki tekstil işçileriyle ve Belçika'daki kömür işçileriyle dayanışma faaliyeti örgütledi. 1870'e gelindiğinde Prusya ve Fransa arasında başlayan savaşta Enternasyonal, Fransız ve Alman proleterlere savaşın karşısında durma çağrısı yapıyordu. Çağrı tüm Avrupa'da karşılığını bulurken, yazdığı değerlendirmede Marx, "Resmi Fransa ve resmi Almanya kendilerini bir kardeş öldürme savaşına atarken Alman ve Fransız işçileri birbirlerine dostluk mesajı gönderiyorlar. Geçmiş tarihte eşi benzeri görülmemiş bir olgu aydınlık geleceğe yol açıyor. Bu olgu iktisadi sefalete ve siyasal taşkınlığı ile birlikte eski topluma karşı olarak her ulus içinde aynı ilke, emek ilkesi aynı egemen duruma gelecek ve uluslararası kuralın barış olacağı yeni

bir toplumun doğacağını kanıtlıyor" diyordu. (Fransa'da İç Savaş, Sol Yayınları)

Marx ve Engels, Birinci Enternasyonal'i yıllar önce kurdukları Komünistler Birliği'nin ideolojisiyle, işçi sınıfını "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" şiarı ile kuşatıyorlardı. Enternasyonal'in birçok önemli belgesini de Marx ve Engels yazdılar. Enternasyonal'in Marx tarafından hazırlanan 10 maddelik geçici tüzüğü, işçi sınıfının 1848'den 1864'e değin yürüttüğü mücadelelerden aldığı dersleri içeriyordu. Proletaryanın ancak kendine güvenerek mücadeleyi yürütmesi gerektiğini anlatıyordu tüzük. Buna göre Uluslararası İşçi Birliği'nin merkez konseyi yalnızca işçilerden oluşacaktı. Öyle ki bu, Enternasyonal'in çevresinde kendi ülkelerinde birer koltuk kapmak için bekleyen küçük-burjuva unsurları ayıklamaya yarayacaktı.

Birinci Enternasyonal'e üye birçok sosyalist işçi derneği Paris Komünü ile büyük bir dayanışma ördü. Paris barikatları aşıldığında Enternasyonal de büyük bir kayba uğramıştı. Paris'te binlerce komünar vahşice katledilmişti. Paris Komünü ile dayanışmanın bedelini birçok ülkenin Enternasyonal'e üye işçi ve emekçileri de ödedi. Komünün yenilgisinden hemen sonra Enternasyonal'e üye işçiler ve örgütler hakkında birçok soruşturma açıldı, Enternasyonal'in binlerce üyesi tutuklandı.

Bu yıllarda Enternasyonal'de iç çatışmalar baş gösterdi. İngiliz sendikacılar işçi sınıfının barikatlarda yürüttüğü mücadeleyi parlamentoda yürütecekleri mücadeleye tercih ederek Enternasyonal'den ayrıldılar. Ayrıca Enternasyonal'in içinde Bakunin önderliğindeki anarşistlerle da ayrışma yaşandı. 1872'de gerçekleşen kongrede anarşistler Enternasyonal'den tasfiye edildiler ve ardından Enternasyonal'in merkezi ABD'ye taşındı. Birinci Enternasyonal, "proletaryanın sosyalizm uğruna uluslararası mücadelesinin temellerini" atmış olarak, 1876 yılında kendini feshetti. Bıraktığı büyük miras, proletaryanın yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

İ. Y. GÜN

Pablo Neruda

Asıl adı Ricardo Eliécer Neftalí Reyes Basoalto olan Neruda, Şili Üniversitesi'nde Fransızca ve pedagoji okur. Ardından pek çok ülkede diplomatlık yapar. Burada halkın yoksulluğunu görür. Ancak halkın acıları, yoksulluğu, savaşlar ve de toplumsal olaylar hâlâ şiirlerine ve düşüncelerine tam anlamıyla hakim değildir. Onun düşüncelerinde bir sıçrama yaratacak olan, kendisinin de tanıklık ettiği İspanya İç Savaşı ve yakın arkadaşı Garcia Lorca'nın katledilmesidir.

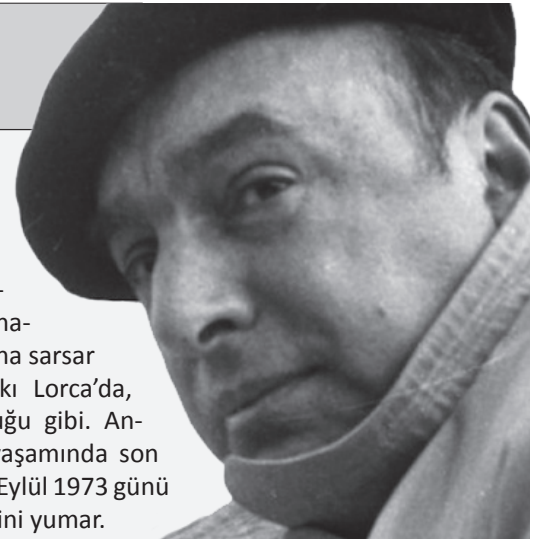
Ülkesi Şili'ye 1943 yılında döner ve Şili Komünist Partisi'ne üye olur. Hakkında çıkartılan tutuklama

Şili'nin yürekli şairi

kararının ardından Şili'de iki sene saklanmak zorunda kalır. Ardından tekrar yurtdışına çıkar. Yurtdışında geçirdiği yıllar boyunca ülkesindeki baskılar karşısında güçlü bir duruş sergiler ve şiirlerine konu eder. Her karanlığın ardından gelen aydınlık yılları Şili'ye 1970'li yıllarda gelir. Başkanlık seçimleri yapılacaktır Şili'de. Kendisi de aday olarak gösterilir. Ancak seçimlere katılmaz ve Salvador Allende'yi destekler. Allende başkan seçilir, Neruda'ya Fransız elçiliği görevi verilir.

1973'e gelindiğinde Şili kanlı bir darbeye yüz yüzedir. ABD emperyalizmiyle işbirliği içinde, Pino-

chet yönetiminde gerçekleştirilen darbe ve ardından Allende'nin ölüm haberi bir kez daha sarsar Neruda'yı, tıpkı Lorca'da, Nazım'da olduğu gibi. Ancak bu artık yaşamında son darbe olur, 23 Eylül 1973 günü yaşama gözlerini yumar.

Ulucanlar Katliamı'nın 18. yılı...

**Devrimciler ölmez,
devrim davası
yenilmez!**